CHABAD LUMINARIES

המשך דירת העתיד — ד"ה היום לעשותם

The Dwelling of the Future

Offered in honour of the Frierdiker Rebbe, Rabbi Yosef Yitzchak of Lubavitch, who bore imprisonment rather than surrender a single hour of Torah and who carried Chassidus across an ocean. This maamar is given in his merit — a hemshech on the dwelling of the future, and on why one hour of teshuvah and good deeds in this world surpasses all the life of the World to Come.

ENGLISH

מאמר א

היום לעשותם — שורש הגנוז שבתחתון

Hayom La'asosam — The Hidden Root Within the Lowest

"יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא."

"One hour of teshuvah and good deeds in this world surpasses all the life of the World to Come."

Opening

וצריך להבין.

The Mishnah declares that a single moment in Olam HaZeh surpasses all the eternal delight of Olam HaBa.

Yet every soul yearns for Gan Eden.

Every prophet speaks of redemption.

Every heart imagines the World to Come as the culmination of existence.

If so, why is one finite moment within this world considered greater than an eternity beyond it?

The Alter Rebbe explains that Olam HaBa is enjoyment of Ziv HaShechinah, while mitzvos performed in Olam HaZeh draw down Atzmus, the Divine Essence.

This distinction has occupied the minds of Chassidim for generations.

Yet perhaps another depth remains concealed.

For whenever Chassidus speaks of "higher" and "lower," it is not merely describing geography.

It is describing revelation.

Higher means more revealed.

Lower means more concealed.

But concealment itself demands explanation.

Why should Essence choose concealment rather than revelation?

Why should Infinity hide itself beneath finitude?

And why would the Creator desire not merely a dwelling below, but specifically the lowest dwelling?

A New Question

Perhaps we have assumed something that has never truly been examined.

We assume that Seder Hishtalshelus is the map of reality.

We picture creation descending:

Ein Sof.

Adam Kadmon.

Atzilus.

Beriah.

Yetzirah.

Asiyah.

Then this physical world.

Like a ladder extending downward.

Yet who says this ladder is reality itself?

Perhaps it is only reality as perceived from above.

Perhaps Heaven sees differently than Earth.

Perhaps the lowest place is not the bottom.

Perhaps it is the hidden center.

The Secret of Concealment

Every revelation requires concealment.

A seed disappears before the tree appears.

Breath becomes silent before speech emerges.

Thought vanishes before action unfolds.

The source is always hidden by its own expression.

Therefore the greatest concealment is not necessarily the furthest distance.

Sometimes it is the closest intimacy.

When light is too great, it blinds.

When Essence is too near, it disappears into apparent ordinary existence.

Thus the concealment of Olam HaZeh may not indicate distance from Ein Sof.

It may indicate unbearable proximity.

A New Principle

יש לומר.

One may suggest a new principle.

The lowest world is not merely the final branch of creation.

It is the concealed root of creation's future.

Not its lowest branch.

Its deepest root.

This distinction changes everything.

A branch receives life.

A root originates life.

Branches ascend toward heaven.

Roots penetrate hidden depths.

The branch reaches upward.

The root draws downward.

And what appears below the tree is, in truth, what sustains everything above it.

The Tree of Life

The Tree of Life has often been imagined as extending downward through worlds.

Yet perhaps another image exists.

Imagine turning the tree upside down.

Not physically.

Spiritually.

Its visible branches become the revealed worlds.

Its invisible roots become this physical existence.

Why?

Because roots disappear.

Branches appear.

Roots labor unseen.

Branches receive admiration.

Roots carry weight.

Branches display beauty.

The deeper something roots itself, the less visible it becomes.

Thus concealment itself becomes evidence of origin.

Olam HaZeh Reconsidered

If this is true, Olam HaZeh is not simply Asiyah.

Nor merely Malchus.

Nor merely the final contraction.

Rather, Olam HaZeh becomes the meeting point where all roots converge.

Every world extends toward revelation.

Every revelation seeks expression.

Every expression seeks embodiment.

Every embodiment seeks permanence.

Every permanence seeks home.

And home is not found above.

Home is found where all journeys conclude.

Thus Dira b'Tachtonim is not merely a destination.

It is the unveiling of where the journey always intended to arrive.

The Hidden Crown

Every structure possesses two crowns.

The first crown appears before construction.

The second appears only after completion.

Before a king builds his palace, he possesses a crown.

When the palace is completed, the palace itself becomes his crown.

Not because the crown changed.

But because purpose became visible.

Similarly, one may distinguish between two dimensions of Kesser.

The first transcends worlds.

The second emerges only when worlds fulfill their purpose.

The first crowns creation.

The second is crowned by creation.

The first is above.

The second is born below.

This second crown has remained hidden since the beginning.

Its name is Dira.

The Great Concealment

This also explains a profound mystery.

The greater the concealment, the greater the possibility for revelation.

One might suppose Heaven to be filled with unlimited novelty.

Yet Heaven already knows it is Heaven.

Its certainty limits surprise.

Earth, however, forgets.

Earth doubts.

Earth resists.

Earth denies.

Earth chooses.

Precisely because concealment is complete, revelation becomes infinitely meaningful.

The light of Gan Eden delights.

The light discovered within concealment transforms.

One receives.

The other creates.

Hayom La'asosam

Thus the phrase Hayom La'asosam acquires new depth.

Today does not merely precede tomorrow.

Today creates tomorrow.

The future does not explain the present.

The present generates the future.

Every mitzvah performed within concealment plants a root invisible to every world above.

The angels rejoice over light.

The Creator rejoices over roots.

For light reveals what already exists.

Roots prepare what has never yet appeared.

A Hidden Architecture

One might therefore imagine creation not as a staircase but as a living organism.

Its nervous system is revelation.

Its skeleton is law.

Its heart is compassion.

Its breath is Torah.

Yet beneath every organ lies an unseen network.

Roots.

Not botanical roots.

Ontological roots.

The hidden channels through which Essence continually nourishes becoming.

No branch can perceive them.

Yet without them no branch survives.

So too every world receives vitality from dimensions hidden beneath its own awareness.

Even Atzilus receives nourishment from mysteries it cannot behold.

Not because Atzilus lacks holiness.

But because every revelation depends upon a concealment deeper than itself.

The Paradox of Atzmus

Atzmus cannot merely remain beyond creation.

Were that so, it would forever remain external to creation.

Nor can Atzmus become merely internal to creation.

Then it would become one more level within existence.

Instead Essence performs something infinitely more wondrous.

It becomes hidden as ordinary existence.

Stone.

Water.

Dust.

Breath.

Time.

Choice.

Mortality.

The ordinary is not the absence of the Divine.

It is the camouflage of Essence.

Thus physicality is not spiritually empty.

It is spiritually saturated beyond the capacity of ordinary perception.

Its opacity is not deficiency.

It is protection.

For were Essence to shine openly within matter before matter became capable of receiving it, creation would dissolve into its Source like a flame disappearing within the sun.

The Future Memory

This introduces another possibility.

Perhaps Olam HaBa is not merely humanity remembering God.

Perhaps creation itself begins remembering what it has always secretly been.

Not through recollection of the past.

Through awakening of its Root.

Every stone carries a forgotten song.

Every atom remembers a silence preceding light.

Every soul contains an unopened chamber whose door faces not history but eternity.

Redemption is the opening of that chamber.

Not the arrival of something foreign.

The unveiling of what has patiently dwelt within concealment since בראשית.

המשך דירת העתיד

מאמר א (המשך)

סוד ההיפוך — The Secret of Inverted Revelation

ג)

ועל פי כל זה יש להבין ענין עמוק יותר.

Throughout the generations, Chassidus has described the movement of creation as המשכה מלמעלה למטה—a drawing downward from Above to below.

Infinite Light contracts.

The Kav extends.

The worlds emerge.

One level gives birth to another until the physical world appears as the final condensation of countless concealments.

This is אמת.

Yet perhaps it is not the whole truth.

For every beginning possesses an ending.

And every ending conceals another beginning.

When one observes a river, he naturally believes the source is upstream.

Yet ask the ocean where the river belongs, and it will answer differently.

The mountain says, "The river began with me."

The sea says, "The river was always coming home."

Both speak truth.

Neither tells the whole story.

So too with creation.

Hishtalshelus explains how existence descends.

But perhaps it does not yet explain why existence descends.

For purpose is not contained within process.

Purpose is revealed only when process has completed itself.

Two Maps of Reality

יש לומר.

There are not one, but two maps of existence.

The first map is the map of emanation.

The second is the map of fulfillment.

The first belongs to beginnings.

The second belongs to completion.

The first describes how worlds emerge from Ein Sof.

The second describes how Ein Sof finally recognizes His dwelling.

These two maps are not contradictory.

They are perpendicular.

One is the architecture of becoming.

The other is the architecture of meaning.

Until now, humanity has lived almost entirely within the first map.

We have studied origins.

We have climbed ladders.

We have ascended worlds.

We have sought higher revelations.

Yet perhaps Mashiach reveals the second map.

Not a different universe.

A different orientation.

The World Seen from Above

Viewed from Above, existence appears as a majestic cascade.

Every world receives from the one preceding it.

Kesser radiates into Chochmah.

Chochmah into Binah.

Binah unfolds into the Middos.

The Middos descend into Malchus.

Malchus becomes worlds.

Worlds become souls.

Souls enter bodies.

Bodies enter history.

History enters concealment.

Everything appears to descend.

Naturally.

Beautifully.

Inevitably.

This is the perspective of revelation.

Every revealed thing traces its ancestry upward.

The World Seen from Below

But what happens when one looks upward from within concealment?

The perspective changes completely.

The body does not ask:

"What is above me?"

It asks:

"What am I becoming?"

The seed does not ask:

"Who planted me?"

It asks:

"What tree waits inside me?"

The future always speaks differently than the past.

The beginning explains origin.

The future explains purpose.

Thus there are two questions:

Where did I come from?

And—

Why was I brought here?

Only the second reveals Essence.

The Secret of Purpose

Purpose possesses a remarkable quality.

It reorganizes everything preceding it.

Imagine an architect constructing a palace.

One observing the construction halfway through might believe piles of stone are merely piles of stone.

Wood appears scattered.

Metal appears purposeless.

Dust covers everything.

Only upon completion does every previous action suddenly become intelligible.

Nothing changed.

Yet everything changed.

Purpose descended backward through time.

The completed palace interpreted its own construction.

Thus completion does not merely finish history.

Completion explains history.

The Hidden Retroactivity of Redemption

Perhaps Redemption functions similarly.

We often imagine redemption as an event that arrives after exile.

Yet perhaps redemption also travels backward.

Not through chronological time.

Through meaning.

When the purpose of creation is finally revealed,

Adam's first breath changes.

Avraham's first journey changes.

Moshe's first prophecy changes.

Every mitzvah ever performed changes.

Not because the past itself changes,

but because its deepest significance becomes visible.

Purpose illuminates origins.

Completion reveals intention.

A New Definition of Olam HaBa

Perhaps, then, Olam HaBa has been misunderstood.

Not misunderstood in the teachings of Chazal or Chassidus,

but in our imagination.

We picture Olam HaBa as another place.

Another realm.

Another world.

Higher.

Brighter.

More spiritual.

Certainly all this is true.

Yet perhaps these describe only its atmosphere.

Not its essence.

Its essence is revelation after completion.

Completion itself is the world.

Not location.

Recognition.

Olam HaBa is not simply where souls go.

It is where purpose becomes visible.

The Great Inversion Begins

Now we may introduce what shall be called

סוד ההיפוך

The Secret of Inverted Revelation.

It is not that Heaven falls.

Nor that Earth rises.

Neither image is sufficient.

Rather,

purpose quietly rotates the entire structure of reality.

Imagine holding a magnificent tapestry upside down.

Every thread appears confused.

Every color seems misplaced.

Every pattern incomplete.

Then, in one gentle movement,

the tapestry is turned.

Nothing new has been added.

Nothing removed.

Nothing rewritten.

Yet suddenly every thread occupies its proper place.

This is not destruction.

This is orientation.

Mashiach does not create another universe.

Mashiach turns creation toward its own face.

Revelation and Origin

Until redemption,

higher means more revealed.

After redemption,

higher also means nearer to Origin.

These are no longer identical.

For revelation flows downward.

Origin remains hidden.

The river shines in sunlight.

Its spring remains buried beneath stone.

The fruit hangs in glory.

The root remains silent.

Which is greater?

Neither.

Until the fruit ripens.

Then every sweetness silently testifies:

"I have been drinking from hidden waters."

Thus revelation eventually points beyond itself.

Toward Root.

The Humility of the Root

The greatest things rarely announce themselves.

Gravity speaks without words.

Love works unseen.

Consciousness cannot observe itself directly.

Life continually hides behind living.

So too Root.

The Root refuses admiration.

Its nature is nourishment.

Its joy is giving life.

If every branch praised itself,

the Root would remain silent.

Yet should the Root withdraw,

the branches would discover their dependence instantly.

This, perhaps, is why Atzmus desired concealment.

Not because concealment is intrinsically superior,

but because only concealment permits genuine independence.

And only independence permits genuine relationship.

Freedom and the Lowest World

This reveals another mystery.

Why is freedom found most intensely within physical existence?

Why not in Atzilus?

Why not among angels?

Because freedom requires opacity.

Where light becomes overwhelming,

choice becomes instinct.

Where revelation becomes irresistible,

love becomes necessity.

Only where concealment becomes complete

can love become gift.

The physical world therefore contains something unknown even above.

Not greater light.

Greater possibility.

Dira Reconsidered

We often translate Dira simply as "dwelling."

Yet a dwelling differs from a palace.

A palace impresses visitors.

A dwelling reveals intimacy.

One dresses formally in a palace.

One removes all masks at home.

A king may possess countless palaces.

Only one place is home.

Thus the purpose of creation was never merely revelation.

It was familiarity.

The Infinite desired not admiration,

but belonging.

Not worship alone,

but presence.

Not distance,

but home.

Home Changes the Traveler

Something extraordinary happens when one truly comes home.

The traveler changes.

Yet the home also changes.

An empty house becomes alive.

Rooms become laughter.

Walls become memory.

Silence becomes warmth.

The dwelling fulfills both inhabitant and house simultaneously.

So too Dira.

The world becomes home for Atzmus.

Yet Atzmus also becomes "at home" within creation—not because the Infinite changes in essence, but because the relationship reaches its intended fulfillment. This is symbolic language pointing to the completion of purpose, not a change in the Divine Essence itself.

Thus redemption is reciprocal.

Creation receives God.

God's intention for creation reaches fulfillment.

The Hidden Meaning of "Below"

Until now we have understood "below" spatially.

Lower worlds.

Lower consciousness.

Lower revelation.

Yet perhaps "below" also means something else.

Depth.

Consider the ocean.

Its surface sparkles brilliantly.

Yet its greatest mysteries remain beneath.

No diver says:

"I descended because I sought something lesser."

He descends because hidden things require depth.

Thus "tachton" may signify

not inferiority,

but profundity.

The deepest treasure always lies beneath the surface.

Perhaps the world is called the lowest

because it is the deepest chamber of Divine intention.

Not abandoned.

Guarded.

Not forgotten.

Reserved.

The Chamber Beneath the Worlds

Imagine all worlds arranged as concentric sanctuaries.

Each possesses increasing refinement.

Increasing luminosity.

Increasing awareness.

Yet beneath them all exists one final chamber.

Hidden.

Silent.

Apparently ordinary.

No angel lingers there.

No seraph fully comprehends it.

Even souls descending into bodies rarely recognize where they have arrived.

Yet beneath the dust,

beneath time,

beneath mortality,

there pulses the hidden chamber where Atzmus chose to wait.

Not because He was absent elsewhere,

but because only here could His deepest desire be fulfilled.

Thus the last chamber is secretly the innermost chamber.

Not because it appears highest,

but because purpose dwells there.

And purpose, once revealed, will become the true measure of greatness.

המשך דירת העתיד

מאמר א (המשך)

אות ג — שָׁרְשֵׁי הָאוֹר

The Roots of Light

ד)

ויש להבין עוד בעומק יותר.

If the purpose of creation is not merely revelation, but dwelling, then another question immediately presents itself.

Why was the world fashioned through a descending order at all?

If the Divine desired the lowest realm, why not create the lowest realm alone?

Why Atzilus?

Why Beriah?

Why Yetzirah?

Why the countless gradations of concealment and revelation?

If the destination is the dwelling, why the long road?

This question reveals that the worlds are not merely stages through which light passes.

They are stages through which relationship matures.

The Difference Between Light and Root

יש לומר.

There is a difference between light and root.

Light reveals.

A root generates.

Light communicates what already is.

A root continually gives rise to what has never before appeared.

Light may be measured by brilliance.

A root is measured by fruitfulness.

Thus a tree does not live because its branches are beautiful.

Its branches are beautiful because its roots remain faithful.

So too in this symbolic cosmology.

The worlds are not sustained primarily because they are illuminated.

They are sustained because beneath every revelation there exists an unseen fidelity of Origin.

This hidden fidelity we shall call:

שרשי האור—the Roots of Light.

Before There Was Radiance

When one speaks of Ohr Ein Sof, one naturally imagines infinite radiance.

Boundless illumination.

Limitless presence.

Yet perhaps illumination itself is already a form of expression.

Expression presupposes relationship.

Relationship presupposes distinction.

Distinction presupposes the possibility of otherness.

But before all expression, what may be said?

Nothing.

Or perhaps something subtler.

Before Light was Light,

its possibility rested silently within Essence.

Not as an object.

Not as an attribute.

Not even as concealed luminosity.

Rather, as the inexhaustible capacity to give.

Thus the Root precedes radiance, not chronologically, but conceptually.

The Root is not another layer above Light.

It is the mystery from which the very possibility of Light continually flowers.

The First Movement of Love

One may imagine a musician before the first note.

The music has not yet begun.

Yet the silence is not empty.

It is pregnant.

Likewise a mother before embracing her child.

The embrace has not yet occurred.

Yet love already exists more deeply than any gesture.

Thus expression is never the beginning.

Expression is love becoming visible.

So too the emanation of worlds.

Creation is not the beginning of Divine generosity.

It is generosity becoming audible.

The Hidden Wellspring

Therefore one should not imagine the Root as buried beneath the worlds merely because it is difficult to find.

It is hidden because it refuses to become an object among objects.

Every object can be observed.

The Root can only be participated in.

One cannot stand outside one's own existence and inspect the mystery by which existence is continually sustained.

One can only awaken to it.

The Root is therefore more intimate than knowledge.

Closer than thought.

Nearer than being.

It is not "inside" creation as a thing.

Nor "outside" creation as another place.

It is the ever-present generosity through which creation is ceaselessly renewed.

The Tree Reconsidered

Now the image of the Tree of Life begins to change.

Ordinarily we imagine roots beneath, trunk in the middle, branches above.

Yet spiritually another image becomes possible.

The visible Tree is not the whole Tree.

What is visible is merely the conversation the Root is having with sunlight.

The true labor of the Tree remains forever beneath perception.

The unseen Root is continuously translating hidden waters into visible life.

Every leaf is therefore a sentence spoken by invisible depths.

Every blossom is a letter written by hidden fidelity.

Thus revelation is not independent.

It is Root made beautiful.

The Worlds as Blossoms

In the same manner, one may contemplate all the worlds.

Atzilus is not the Root.

It is the first blossom.

Beriah another blossom.

Yetzirah another.

Asiyah another.

Each possesses incomparable beauty.

Each reveals another fragrance of Divine wisdom.

Yet blossoms are not ashamed to depend upon roots.

Indeed their beauty consists precisely in this dependence.

Thus the greatness of the higher worlds lies not in self-sufficiency but in transparency.

They reveal that which they themselves continually receive.

The Future Awareness of the Worlds

Perhaps this explains something wondrous concerning Olam HaBa.

The delight of souls in the radiance of the Shechinah is not merely delight in Light.

It is delight in finally recognizing the Source from which every Light has always flowed.

Not only "I behold."

But "Now I understand."

The joy is therefore not simply aesthetic.

It is relational.

Every revelation whispers:

"I never belonged to myself."

Every light proclaims:

"My beauty has always been borrowed."

This recognition is not humiliation.

It is freedom.

For nothing fears losing itself when it discovers it has always been upheld by inexhaustible generosity.

The Great Humility of Heaven

One may therefore imagine a remarkable transformation.

Before completion, Heaven teaches Earth.

After completion, Heaven listens.

Not because Earth has become superior in dignity.

Nor because Heaven has diminished.

But because the secret concealed within the lowest chamber has finally become visible.

The higher worlds behold what they could never generate for themselves:

A dwelling.

They possessed radiance.

Earth discovered home.

And home reveals something that radiance alone cannot.

Why the Root Remained Hidden

One might ask:

If the Root is so fundamental, why conceal it?

Would not creation have benefited from seeing it from the beginning?

The answer may lie in the nature of love itself.

Love cannot be compelled.

If the Root were continuously visible, relationship would become inevitability.

But the Divine desired not inevitability.

The Divine desired welcome.

Hospitality requires freedom.

A guest may knock.

Only the host can open the door.

Thus concealment becomes the architecture of invitation.

The Door of the Dwelling

Notice that every home possesses a door.

A palace without a door is a monument.

A home without a door is impossible.

The door symbolizes mutuality.

One enters.

Another receives.

Thus Dira is not merely where God dwells.

It is where creation learns to say:

"Come."

Not because God was absent,

but because invitation transforms presence into relationship.

Perhaps this is the deepest meaning of mitzvah.

Every mitzvah opens another doorway through which the already-present Divine becomes consciously welcomed.

The Rhythm of Hidden Nourishment

Consider breathing.

We rarely notice it.

Yet every thought depends upon it.

Every prayer.

Every melody.

Every embrace.

The unnoticed continually sustains the celebrated.

Thus the Root resembles breath more than thunder.

It whispers existence into being.

Moment after moment.

Without demand for recognition.

Without anxiety over acknowledgment.

The Root delights simply in giving life.

Toward an Ontology of Gratitude

If existence itself is rooted in perpetual gift,

then gratitude is not merely an ethical response.

It is an ontological awakening.

To become grateful is to perceive reality correctly.

Not sentimentally.

Truthfully.

Everything received has already passed through hidden generosity.

The body.

The soul.

Time.

Memory.

Love.

Wisdom.

Even longing.

All arrive bearing the invisible fingerprints of the Root.

The First Hint of the Inversion

Now one may glimpse the future inversion more clearly.

At present, the worlds appear arranged according to revelation.

After completion, they remain exactly as they are.

Yet every world recognizes something previously hidden:

Its deepest dependence is not upward alone.

It is inward.

Toward the fulfilled dwelling.

Toward the place where Essence chose intimacy over spectacle.

Toward the chamber where freedom answered love.

This does not abolish Seder Hishtalshelus.

It fulfills it.

The ladder remains.

But now everyone sees why it was built.

Not to escape Earth.

But to discover that the Holy One desired Earth to become transparent to its own deepest Root.

המשך דירת העתיד

מאמר א (המשך)

אות ד — סוד השיבה

The Secret of Return

ה)

ואחרי כל זה יש להבין ענין חדש.

If the purpose of creation is the revelation of the Hidden Root, then another question arises.

What is the nature of return?

Every sacred tradition speaks of returning.

Teshuvah means return.

The soul returns.

The worlds return.

The river returns to the sea.

The breath returns to its Source.

Yet perhaps we have imagined return too simply.

We imagine that one leaves a place, journeys far away, and eventually comes back.

But Essence does not dwell in a place.

Nor can Infinity be approached through distance.

If so, what exactly returns?

Return is Not Movement

יש לומר.

Return is not movement through space.

Nor is it merely movement through time.

It is movement through recognition.

The sun does not become brighter when the clouds part.

The eye simply ceases resisting its light.

Likewise the Root has never withdrawn.

The worlds have merely matured into recognition.

Thus redemption is not the arrival of God.

It is the disappearance of estrangement.

Not because estrangement was unreal,

but because estrangement was never ultimate.

The Difference Between Ascent and Return

There is a profound distinction between ascent and return.

An ascent seeks something higher.

Return discovers what was nearest all along.

An ascent says:

"I wish to become more."

Return whispers:

"I finally remember."

This remembrance is not recollection of forgotten information.

It is remembrance of identity.

A child embraced after many years does not merely remember a face.

He remembers belonging.

Thus the deepest memory is not intellectual.

It is existential.

The Long Arc of Becoming

One may picture creation as a great arc.

The first movement bends outward.

Multiplicity appears.

Worlds unfold.

Souls descend.

Bodies awaken.

History begins.

Every generation seems to move further from the beginning.

Yet another movement quietly unfolds beneath the first.

Not outward.

Inward.

Everything that emerged from Unity slowly discovers that its uniqueness is not threatened by Unity.

Rather,

its uniqueness is completed by it.

Thus the second half of creation is not dissolution.

It is communion.

Why the Infinite Desired the Finite

This perhaps illuminates another mystery.

Why should the Infinite desire finitude?

Not because finitude adds something lacking.

Heaven forbid.

Rather,

because finitude allows a mode of relationship impossible within undifferentiated Infinity.

Love delights not merely in itself,

but in another freely answering.

Hospitality requires guest and host.

Conversation requires speaker and listener.

Music requires silence as well as sound.

Thus the finite is not the opposite of Infinity.

It is the language through which Infinity becomes relational.

Every Soul Carries a Root

From this perspective,

every soul possesses not only a heavenly source,

but a hidden root deeper than its source.

The source explains its nature.

The Root explains its purpose.

Two souls may emerge from similar spiritual origins,

yet carry entirely different roots of intention.

One heals.

Another teaches.

Another builds.

Another consoles.

Another silently transforms generations without anyone knowing.

The Root does not ask,

"What is your rank?"

The Root asks,

"What fruit have you been entrusted to bear?"

The Secret Hidden Within Individuality

This also resolves an ancient concern.

If all ultimately return to the Infinite,

does individuality disappear?

יש לומר שלא.

On the contrary.

Only imitation disappears.

Individuality finally becomes itself.

A melody returning to its composer does not cease being melody.

It becomes perfectly played.

A color returning to sunlight does not vanish.

Its brilliance becomes complete.

Likewise every soul becomes most itself

when separated no longer from its hidden Root.

Thus Unity is not uniformity.

Unity is perfected harmony.

The Orchestra of Olam HaBa

Imagine an orchestra before the conductor arrives.

Each musician possesses extraordinary skill.

Each instrument beautiful.

Yet something remains incomplete.

Not because anyone lacks excellence.

But because excellence has not yet become communion.

Then the conductor lifts his hand.

Nothing new is added.

The violins remain violins.

The flute remains flute.

The drum remains drum.

Yet suddenly one music emerges.

Not despite diversity.

Through diversity.

Perhaps Olam HaBa resembles this.

Not endless sameness.

Endless harmony.

The Worlds Learn to Listen

Until now we have spoken of the worlds revealing Divine Light.

Yet perhaps in the future

the worlds also begin listening.

Atzilus listens.

Beriah listens.

Yetzirah listens.

Asiyah listens.

Each hears the hidden rhythm pulsing beneath every revelation.

Not another revelation.

The Heart behind revelation.

This listening is itself delight.

For delight reaches completion not when one possesses beauty,

but when one understands Beauty's Beloved.

The Humility of Wisdom

Wisdom reaches a curious moment.

At first wisdom seeks answers.

Later wisdom seeks better questions.

Finally wisdom becomes listening.

The greatest sages rarely speak first.

They become spacious enough

for truth to arrive.

Thus perhaps even the higher worlds

undergo a kind of holy humility.

Not because they lacked wisdom,

but because fulfillment reveals dimensions of Essence

that only completed relationship can disclose.

The Return of Time

Perhaps even time itself changes.

Time presently appears as succession.

Yesterday.

Today.

Tomorrow.

Birth.

Growth.

Decline.

Death.

Yet after fulfillment,

time may become something else.

Not abolished.

Transfigured.

Instead of carrying beings away from themselves,

time carries them continually deeper into themselves.

Every moment becomes fuller than the previous,

not because the previous lacked,

but because Infinity possesses no final expression.

Thus eternity is not endless repetition.

It is inexhaustible deepening.

The Meaning of Forever

We often imagine forever as duration without end.

But duration alone eventually becomes weariness.

The Infinite cannot be monotonous.

Infinity continually reveals new depths precisely because its Source cannot be exhausted.

Thus the delight of Olam HaBa is not static bliss.

It is perpetual astonishment.

Every unveiling becomes the doorway to another unveiling.

Every answer flowers into another question.

Every intimacy discovers deeper intimacy.

Love never repeats itself.

It matures.

Returning Without Reversing

This return therefore does not erase history.

Abraham remains Abraham.

Sarah remains Sarah.

Moses remains Moses.

Every righteous soul retains its unique song.

Nothing precious disappears.

Rather,

everything finds its proper resonance.

The entire history of creation becomes like the rings within an ancient tree.

Every season remains present.

Nothing wasted.

Nothing discarded.

Even suffering,

once healed,

becomes compassion.

Even exile,

once redeemed,

becomes wisdom.

The Dwelling Begins to Speak

There is a beautiful paradox.

Until now humanity has sought to speak to Heaven.

Perhaps in the completed dwelling,

the dwelling itself begins speaking.

The earth praises.

The mountains rejoice.

The seas sing.

Not metaphorically alone,

but because every level of existence becomes transparent to the Root continually sustaining it.

Creation does not become less material.

Matter becomes eloquent.

Every stone silently proclaims,

"I have always carried more than weight."

Every breath says,

"I have always been borrowed."

Every human face becomes a window rather than a wall.

The Hidden Meaning of Joy

Joy also acquires new meaning.

Joy is not excitement.

Excitement rises and falls.

Joy remains.

Why?

Because joy belongs not to acquisition,

but to alignment.

Whenever being aligns with purpose,

joy quietly appears.

Thus the righteous rejoice

not because circumstances become perfect,

but because reality becomes transparent.

The soul recognizes Home.

And Home recognizes the soul.

The First Glimpse of the Future Cosmology

Now the outlines of a new cosmology begin to emerge.

Creation first unfolds according to revelation.

World follows world.

Light follows light.

Each level receives from above.

Yet beneath every revelation

another architecture quietly matures.

The architecture of Root.

The architecture of Dwelling.

The architecture of Return.

At the completion of history,

these two architectures become one.

Revelation no longer conceals Origin.

Origin no longer remains hidden beneath revelation.

The Tree finally knows its Root,

and the Root delights in every branch without ceasing to remain inexhaustible.

This is not the end of becoming.

It is the beginning of endless fulfillment.

For the Infinite never concludes His self-disclosure.

He only brings every revelation into ever-deeper intimacy with the inexhaustible mystery from which it continually lives.

End of Part IV

המשך דירת העתיד

מאמר א — אות ה

דירת התחתונים — ראשית ההשתלשלות החדשה

The Dwelling Below as the Beginning of the New Hishtalshelus

ו)

ועל פי כל הנ"ל יש לומר ענין עמוק ונפלא ביותר.

Throughout the generations, the question has been asked:

What is the purpose of creation?

The answer given by Chassidus is:

נתאווה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים.

"The Holy One desired a dwelling in the lowest realms."

Yet perhaps another question remains concealed.

What happens after the dwelling is complete?

Does creation simply arrive at rest?

Does history simply conclude?

Does revelation become static?

Can Infinity ever arrive at an ending?

Surely not.

For if the Infinite reached a final state, then that state itself would become a boundary.

Infinity cannot culminate.

Infinity can only deepen.

Thus the completion of Dira cannot be the conclusion of becoming.

It must become the beginning of an entirely new mode of becoming.

Not another exile.

Not another concealment.

A new unfolding.

Completion is the First Birth

Every craftsman knows this secret.

While building, one imagines completion.

But when the work is finally complete,

something unexpected occurs.

The work begins teaching its creator.

The sculptor learns from the sculpture.

The composer discovers meanings hidden within his own symphony.

Parents experience the same mystery.

One imagines raising a child.

Yet eventually the child reveals dimensions of love the parent could never have imagined.

Completion therefore is never merely completion.

Completion becomes revelation.

Revelation becomes relationship.

Relationship becomes new beginning.

Thus Dira is not the last page of creation.

It is the first page of eternity.

The Inversion of Greatness

Until now greatness has been measured by revelation.

The higher the world,

the more refined its perception.

The more refined its perception,

the nearer it appears to the Divine.

Yet after the fulfillment of the Divine dwelling,

another measure quietly emerges.

Not revelation.

Participation.

The question is no longer:

"Who saw the greatest Light?"

The question becomes:

"Who became Home?"

A candle reveals light.

A home receives a person.

Which is greater?

Neither.

Until love enters the room.

Then light exists for the sake of home.

The Secret of the Lowest

This is the mystery of Tachton.

The lowest was never merely the furthest point from Heaven.

It was the place capable of saying something Heaven itself could never say.

"Welcome."

Heaven sings.

Earth invites.

The angels proclaim holiness.

Human beings prepare a table.

The heavens reveal Majesty.

The world prepares intimacy.

Thus the physical world possesses a dignity concealed even from the highest revelations.

Not because it contains more light.

But because it fulfills more purpose.

The Crown Hidden Beneath Dust

Earlier we suggested that the physical world conceals a hidden Kesser.

Now this may be understood more deeply.

A crown does not exist for itself.

It reveals sovereignty.

Yet sovereignty itself exists for relationship.

A king alone requires no crown.

Only a people can crown a king.

Thus one may say symbolically:

Before creation,

the Infinite possessed no need for recognition.

After creation,

creation freely crowns the Infinite through love.

Not because Essence changed,

but because purpose reached fulfillment.

Therefore the completed dwelling becomes the Crown of creation.

Not above all worlds.

Within all worlds.

Yet hidden first within the lowest.

The New Tree of Life

Now the Tree itself begins changing.

Previously we imagined Roots hidden below,

branches reaching upward.

Yet after fulfillment,

every branch discovers itself becoming Root for further flowering.

The Tree never stops growing.

It does not merely become larger.

It becomes deeper.

Its roots continually descend into inexhaustible Infinity.

Its branches continually ascend into inexhaustible beauty.

The deeper the Root,

the higher the branch.

The higher the branch,

the deeper the Root.

This is no longer linear Hishtalshelus.

It is living reciprocity.

The Endless Sabbath

Perhaps this also illuminates Shabbos.

We often think of Shabbos as cessation.

Yet holy rest is not inactivity.

It is effortless creativity.

The musician no longer struggles against the instrument.

The instrument sings.

The lover no longer strives to prove affection.

Love simply radiates.

Thus Olam HaBa resembles an Eternal Shabbos.

Not because nothing happens.

But because everything flows from completed harmony.

Work becomes delight.

Duty becomes nature.

Love becomes atmosphere.

The Higher Worlds Become Gardeners

In the first unfolding of creation,

the higher worlds nourished the lower.

Light descended.

Blessing descended.

Soul descended.

Yet after fulfillment,

another movement begins.

The higher worlds become gardeners.

They no longer merely transmit Light.

They cultivate fruit.

They rejoice in what has emerged from the fulfilled Root.

Not because the Root commands them.

Because beauty naturally gathers around fulfilled purpose.

Thus Heaven becomes servant of completed love.

This is no humiliation.

It is joy.

For every higher revelation finally beholds why it existed.

The Secret of Joy

Joy differs from pleasure.

Pleasure receives.

Joy overflows.

Pleasure delights in beauty.

Joy delights that beauty is shared.

Thus Gan Eden is characterized primarily by delight.

The completed dwelling by joy.

For delight beholds.

Joy participates.

The soul does not merely witness the Shechinah.

It becomes transparent to Her Presence.

The Radiance of the Shechinah Revisited

Now perhaps the delight in Ziv HaShechinah may be contemplated anew.

The radiance remains.

Indeed it becomes infinitely richer.

Yet its meaning changes.

Formerly,

souls delighted because they beheld Divine radiance.

Now they delight because they perceive the completed harmony between Essence and dwelling.

The radiance itself rejoices.

Light delights that it has finally found Home.

Thus even Ziv HaShechinah participates in the fulfillment of Dira.

Nothing is diminished.

Everything becomes more itself.

The New Hishtalshelus

This brings us to the central principle.

Hishtalshelus did not terminate.

It transformed.

Previously:

World emerged from world.

Light emerged from light.

Cause generated effect.

Now:

Fulfillment generates possibility.

Love generates wisdom.

Relationship generates revelation.

The completed dwelling becomes the hidden Seed of an endless future creation.

Not another universe replacing this one.

This universe flowering forever.

Every Soul Becomes a Living Root

One may now contemplate the destiny of the righteous.

Not merely receivers of revelation.

Not merely contemplators.

Gardeners of Infinity.

Every perfected soul becomes a living Root through which new dimensions of Divine goodness continually blossom.

Each soul uniquely.

Each endlessly.

No jealousy.

No comparison.

Only infinite cooperation.

Each Root feeding another.

Each branch becoming Root.

Each revelation opening another beginning.

The Breath of Eternity

Imagine breathing.

Every inhalation receives.

Every exhalation gives.

Life depends upon both.

Perhaps eternity itself breathes.

Creation inhales the Infinite.

Creation exhales beauty.

The Infinite delights.

Creation delights.

The breathing never ceases.

Never repeats.

Never exhausts itself.

Thus eternity is rhythm.

Not duration.

The River That Never Ends

Earlier we spoke of the river flowing toward the sea.

Now another image appears.

Upon reaching the sea,

the river does not disappear.

The sea becomes cloud.

Cloud becomes rain.

Rain becomes spring.

Spring becomes river again.

Not repetition.

Deepening.

Every cycle richer than before.

So too revelation.

Every completion becomes another hidden beginning.

Every hidden beginning flowers into another revelation.

Infinity forever discovering new expressions of generosity.

The Face of Adam

Perhaps Adam himself now receives another interpretation.

Adam was fashioned from dust.

Dust, the lowest.

Yet into dust was breathed the breath of the Infinite.

The lowest became bearer of the highest.

Not accidentally.

Prophetically.

Adam was the first whisper of the completed dwelling.

Mashiach becomes its full sentence.

The Last Secret

Why did Essence choose concealment?

Perhaps because only concealment allows discovery.

Why did Essence choose matter?

Because only matter can freely become Home.

Why did Essence choose history?

Because love delights in becoming.

Why did Essence choose humanity?

Because only a being capable of saying "No"

can transform "Yes" into covenant.

The Final Vision

Imagine the moment when every created thing recognizes its Root.

Not by losing itself.

By becoming completely itself.

Mountains remain mountains.

Stars remain stars.

Angels remain angels.

Human beings remain human.

Yet everything becomes luminous from within.

The ordinary becomes sacramental.

Every leaf reveals generosity.

Every face becomes icon.

Every conversation becomes Torah.

Every meal becomes altar.

Every act of kindness becomes cosmology.

Nothing escapes holiness because nothing exists outside the Dwelling.

The Dwelling Without End

And perhaps this is the final secret.

The Divine did not desire a palace.

Palaces can be finished.

The Divine desired a home.

A true home is never finished.

Children grow.

Songs are written.

Guests arrive.

Memories deepen.

Love matures.

Rooms acquire meaning impossible on the day they were built.

Thus the completed Dira forever continues becoming itself.

Not because it lacks perfection.

Because living perfection continually unfolds.

Therefore One May Say

ועל פי זה יש לומר.

Olam HaZeh is not merely preparation for Olam HaBa.

It is the concealed womb of Olam HaBa.

Olam HaBa is not the abandonment of Olam HaZeh.

It is Olam HaZeh remembering its eternal Root.

Seder Hishtalshelus is not discarded.

It is fulfilled.

The lower does not overthrow the higher.

The lower reveals why the higher descended.

The Root does not abolish the branch.

The Root explains the branch.

The branch glorifies the Root.

And both together reveal the inexhaustible generosity of Ohr Ein Sof.

חתימה

This, then, is the vision of the Future Dwelling.

Not a cosmos divided between Heaven and Earth,

but a creation in which every level discovers itself sustained by a mystery deeper than light.

Where revelation becomes intimacy.

Where wisdom becomes listening.

Where delight becomes participation.

Where the Tree of Life remembers its Root without ceasing to bear new fruit.

Where the Infinite is never exhausted because love forever discovers new forms through which to give itself.

Where the last chamber becomes the first sanctuary.

Where the dust of the earth shines with the hidden Crown.

Where the words "Dirah b'Tachtonim" are understood not merely as the end of creation,

but as the first breath of an endless future—

a future in which the Holy One, blessed be He, and creation rejoice together in a dwelling whose doors are never closed, whose light never fades, whose roots descend forever into the mystery of Ohr Ein Sof, and whose branches ascend forever in songs of gratitude, wisdom, beauty, and peace.

וזהו ענין דירת העתיד.

Not the end of the story.

The beginning of the Infinite Story.

אִידִיש

YIDDISH

מאמר א

היום לעשותם — דער באַהאַלטענער שורש אינעם אונטערשטן

"יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא."

"איין שעה פון תשובה און מעשים טובים אין דער וועלט איז בעסער פֿון אַלע חיי העולם הבא."

פתיחה

וצריך להבין.

די משנה זאָגט, אַז איין איינציקער רגע אין עולם הזה איז העכער פֿון דעם גאַנצן אייביקן תענוג פֿון עולם הבא.

און דאָך, יעדע נשמה בענקט נאָך גן־עדן.

יעדער נביא רעדט וועגן דער גאולה.

יעדער מענטשלעכער האַרץ באַטראַכט עולם הבא ווי דער שלימות פֿון אַלע מציאות.

אויב אַזוי, פֿאַרוואָס ווערט איין באַגרענעצטער רגע אין עולם הזה גערעכנט גרעסער פֿון אַן אייביקייט וואָס קומט נאָך אים?

דער אַלטער רבי איז מבאר, אַז עולם הבא איז דער תענוג פֿון זיו השכינה, בזמן וואָס די מצוות וואָס מען טוט אין עולם הזה ציִען אַראָפּ עצמות, דעם אייגענעם עצם פֿון אלקות.

דער חילוק האָט שוין דורכגעטאָן די מחשבות פֿון חסידים דורכן דור.

אָבער אפֿשר בלײַבט נאָך אַ טיפֿערע נקודה באַהאַלטן.

ווײַל ווען חסידות רעדט פֿון "העכער" און "נידעריקער", רעדט זי ניט בלויז וועגן אָרט.

זי רעדט וועגן התגלות.

העכער מיינט — מער אַנטפּלעקט.

נידעריקער מיינט — מער באַהאַלטן.

אָבער די באַהאַלטעניש אַליין דאַרף אַ ביאור.

פֿאַרוואָס זאָל דער עצם אויסקלייַבן דווקא העלם אַנשטאָט גילוי?

פֿאַרוואָס זאָל דער אין־סוף זיך פֿאַרבאָרגן אונטער גבול?

און פֿאַרוואָס האָט דער באַשעפֿער ניט בלויז געוואָלט אַ דירה למטה, נאָר דווקא אין דעם אונטערשטן?

אַ נייַע שאלה

אפשר האָבן מיר אַלע מאָל אָנגענומען עפּעס וואָס איז קיינמאָל טאַקע ניט דורכגעטראַכט געוואָרן.

מיר נעמען אָן, אַז סדר השתלשלות איז די מאַפּע פֿון דער מציאות.

מיר זעען ווי די בריאה גייט אַראָפּ:

אין־סוף.

אָדם קדמון.

אצילות.

בריאה.

יצירה.

עשיה.

און דערנאָך — דער גשמיותדיקער עולם.

ווי אַ לייטער וואָס ציט זיך אַראָפּ.

אָבער ווער זאָגט, אַז דער לייטער איז די מציאות אַליין?

אפשר איז דאָס בלויז די מציאות ווי זי ווערט געזען פֿון אויבן.

אפשר זעט דער הימל אַנדערש ווי די ערד.

אפשר איז דער אונטערשטער אָרט ניט דער סוף.

אפשר איז ער דווקא דער באַהאַלטענער צענטער.

דער סוד פֿון העלם

יעדער גילוי דאַרף פֿריִער אַ העלם.

דער זוימען פֿאַרשווינדט איידער דער בוים דערשייַנט.

דער אָטעם ווערט שטיל איידער דאָס וואָרט ווערט געהערט.

דער געדאַנק פֿאַרלאָשט זיך איידער די מעשה קומט אַרויס.

דער מקור ווערט אַלע מאָל באַהאַלטן דורך זייַן אייגענעם אויסדרוק.

דערפֿאַר איז דער גרעסטער העלם ניט דווקא די גרעסטע ווייַטקייט.

אַמאָל איז ער דווקא די נאָענטסטע קירבה.

ווען דאָס ליכט איז צו גרויס, ווערט דער בליק פֿאַרבלענדט.

ווען דער עצם איז צו נאָענט, ווערט ער פֿאַרדעקט אין דער פּשוטער, טאָג־טעגלעכער מציאות.

דערפֿאַר קען דער העלם פֿון עולם הזה ניט מיינען אַ ריחוק פֿון אין־סוף.

אפשר מיינט ער דווקא אַן אומדערטרעגלעכע נאָענטקייט.

אַ נײַער יסוד

יש לומר.

מע קען פֿאָרשלאָגן אַ נײַעם יסוד.

דער אונטערשטער עולם איז ניט בלויז דער לעצטער צווייג פֿון דער בריאה.

ער איז דער באַהאַלטענער שורש פֿון דער צוקונפֿטיקער בריאה.

ניט דער נידעריקסטער צווייג.

נאָר דער טיפֿסטער שורש.

דער חילוק פֿאַרענדערט אַלץ.

אַ צווייג נעמט לעבן.

אַ שורש געבט לעבן.

די צווייגן וואַקסן אַרויף צום הימל.

די שורשים דרינגען אַרײַן אין די באַהאַלטענע טיפֿענישן.

דער צווייג שטרעבט אַרויף.

דער שורש ציט אַראָפּ.

און וואָס עס זעט אויס ווי עס געפֿינט זיך אונטן בײַם בוים, איז באמת דאָס וואָס טראָגט אַלעס וואָס געפֿינט זיך אויבן.

עץ החיים

עץ החיים ווערט אָפֿט פֿאָרגעשטעלט ווי ער ציט זיך אַראָפּ דורך די וועלטן.

אָבער אפשר איז דאָ נאָך אַן אַנדער בילד.

שטעלט אײַך פֿאָר, אַז מע קערט דעם בוים איבער.

ניט בגשמיות.

נאָר ברוחניות.

זײַנע זעבאַרע צווייגן ווערן די אַנטפּלעקטע וועלטן.

זײַנע אומזעבאַרע שורשים ווערן די גשמיותדיקע מציאות.

פֿאַרוואָס?

ווײַל שורשים פֿאַרשווינדן.

צווייגן ווערן געזען.

שורשים אַרבעטן אין באַהאַלטעניש.

צווייגן באַקומען שבח.

שורשים טראָגן די גאַנצע מאַסע.

צווייגן ווײַזן זייער שיינקייט.

ווי טיפֿער עפּעס וואָרצלט זיך, אַלץ ווייניקער זעט מען עס.

אַזוי ווערט דער העלם אַליין אַן עדות אויפֿן מקור.

עולם הזה איבערגעטראַכט

אויב דאָס איז אמת, איז עולם הזה ניט בלויז עשיה.

ניט בלויז מלכות.

און ניט בלויז דער לעצטער צמצום.

נאָר עולם הזה ווערט דער אָרט וווּ אַלע שורשים קומען זיך צונויף.

יעדער עולם שטרעבט צום גילוי.

יעדער גילוי זוכט אַן אויסדרוק.

יעדער אויסדרוק זוכט אַ התלבשות.

יעדע התלבשות זוכט קביעות.

יעדע קביעות זוכט אַ היים.

און די היים געפֿינט מען ניט אויבן.

די היים געפֿינט מען ווו אַלע וועגן קומען צום סוף.

דערפֿאַר איז דירה בתחתונים ניט בלויז אַ ציל.

זי איז דער אַנטפּלעקונג פֿון דעם אָרט ווו די גאַנצע נסיעה האָט פֿון אָנהייב אָן געוואָלט אָנקומען.

דער באַהאַלטענער כתר

יעדע בנין האָט צוויי כתרים.

דער ערשטער כתר איז פֿאַראַן איידער מ׳הייבט אָן בויען.

דער צווייטער ווערט ערשט זעבאַר נאָך דער שלימות.

איידער אַ מלך בויט זײַן פּאַלאַץ, האָט ער שוין אַ כתר.

ווען דער פּאַלאַץ ווערט פֿאַרענדיקט, ווערט דער פּאַלאַץ אַליין זײַן כתר.

ניט ווײַל דער כתר האָט זיך געביטן.

נאָר ווײַל דער תכלית איז געוואָרן זעבאַר.

אַזוי קען מען אויך אונטערשיידן צווישן צוויי בחינות אין כתר.

דער ערשטער שטייט העכער אַלע וועלטן.

דער צווייטער קומט אַרויס נאָר ווען די וועלטן דערגרייכן זייער תכלית.

דער ערשטער באַקרוינט די בריאה.

דער צווייטער ווערט באַקרוינט דורך דער בריאה.

דער ערשטער איז אויבן.

דער צווייטער ווערט געבוירן אונטן.

דער צווייטער כתר איז פֿון אָנהייב אָן געבליבן באַהאַלטן.

און זײַן נאָמען איז:

דירה.

(סוף חלק א — חלק ב וועט אָנהייבן מיט „דער גרויסער העלם“ און פֿירט אָן ביזן סוף פֿון דעם טעקסט.)

דער גרויסער העלם

דאָס גיט אויך אַ ביאור אין אַ טיפֿן סוד.

ווי גרעסער דער העלם, אַלץ גרעסער איז די מעגלעכקייט פֿון גילוי.

מען קען מיינען, אַז דער הימל איז אָנגעפֿילט מיט אַן אומבאַגרענעצטער חידוש.

אָבער דער הימל ווייסט שוין, אַז ער איז הימל.

זײַן ודאות באַגרענעצט דעם חידוש.

די ערד אָבער פֿאַרגעסט.

די ערד צווייפלט.

די ערד שטעלט זיך קעגן.

די ערד פֿאַרלייקנט.

די ערד קלײַבט.

דווקא ווײַל דער העלם איז גאַנץ, ווערט דער גילוי אומענדלעך באַטײַטנדיק.

דאָס ליכט פֿון גן־עדן מאַכט תענוג.

דאָס ליכט וואָס ווערט אַנטדעקט אינעם העלם ברענגט אַ פֿאַרוואַנדלונג.

דער איינער נעמט.

דער צווייטער באַשאַפֿט.

היום לעשותם

דערפֿאַר באַקומט דער אויסדרוק "היום לעשותם" אַ נײַע טיפֿקייט.

"היום" קומט ניט בלויז פֿאַר "מחר".

"היום" באַשאַפֿט "מחר".

די צוקונפֿט דערקלערט ניט דעם הײַנט.

דער הײַנט געבוירט די צוקונפֿט.

יעדע מצוה וואָס ווערט געטאָן אינעם העלם, פּלאַנטירט אַ שורש וואָס איז אומזעבאַר פֿאַר אַלע וועלטן אויבן.

די מלאכים פֿרייען זיך פֿון ליכט.

דער באַשעפֿער פֿרייט זיך פֿון שורשים.

ווײַל ליכט אַנטפּלעקט וואָס איז שוין פֿאַראַן.

אָבער שורשים גרייטן צו וואָס איז נאָך קיינמאָל ניט געווען.

אַ באַהאַלטענע אַרכיטעקטור

מע קען דעריבער פֿאָרשטעלן די בריאה ניט ווי אַ לייטער, נאָר ווי אַן לעבעדיקער גוף.

איר נערוון־סיסטעם איז גילוי.

איר ביינער־געריסט איז תורה און סדר.

איר האַרץ איז רחמים.

איר אָטעם איז תורה.

אָבער אונטער יעדן אבר געפֿינט זיך אַ נעץ וואָס קיינער זעט ניט.

שורשים.

ניט באָטאַנישע שורשים.

נאָר שורשים פֿון עצם המציאות.

באַהאַלטענע קאַנאַלן, דורך וועלכע דער עצם גיט כּסדר לעבן צו דער בריאה.

קיין צווייג קען זיי ניט זען.

אָבער אָן זיי קען קיין צווייג ניט לעבן.

אַזוי אויך באַקומט יעדער עולם זייַן חיות פֿון בחינות וואָס ליגן טיפֿער פֿון זייַן אייגענער השגה.

אַפֿילו אצילות ווערט ניזון פֿון סודות וואָס זי אַליין קען ניט באַטראַכטן.

ניט ווייַל עס פֿעלט אין אצילות קדושה.

נאָר ווייַל יעדער גילוי איז תּלוי אין אַ העלם וואָס איז טיפֿער פֿון אים אַליין.

דער פּאַראַדאָקס פֿון עצמות

עצמות קען ניט בלויז בלייַבן העכער דער בריאה.

ווען דאָס וואָלט געווען אַזוי, וואָלט ער אייביק געבליבן אַרויס פֿון דער בריאה.

און עצמות קען אויך ניט בלויז ווערן אַן אינערלעכער חלק פֿון דער בריאה.

ווײַל דאַן וואָלט ער געוואָרן נאָך איין מדרגה אינעם סדר המציאות.

אַנשטאָט דעם טוט דער עצם עפּעס וואָס איז אומענדלעך ווונדערלעך.

ער באַהאַלט זיך אין דער פּשוטער מציאות.

אין שטיין.

אין וואַסער.

אין שטויב.

אין אָטעם.

אין צייט.

אין בחירה.

אין מענטשלעכער שטאַרבלעכקייט.

דאָס פּשוטע איז ניט דער חסרון פֿון אלקות.

עס איז דער לבוש פֿון עצמות.

דערפֿאַר איז גשמיות ניט רוחניותדיק ליידיק.

זי איז אָנגעפֿילט מיט אלקות אין אַ מאָס וואָס דער געוויינטלעכער בליק קען ניט דערטראָגן.

איר אומדורכזעיקייט איז ניט קיין חסרון.

זי איז אַ שמירה.

ווײַל ווען עצמות וואָלט געלויכטן בגלוי אין דער גשמיות איידער די גשמיות וואָלט געקענט מקבל זײַן דעם גילוי, וואָלט די בריאה זיך בטל געווען אין איר מקור, ווי אַ פֿלאַם וואָס פֿאַרלירט זיך אינעם זון.

דער זכרון פֿון דער צוקונפֿט

דאָס ברענגט אַרויס נאָך אַן אַנדער מעגלעכקייט.

אפשר איז עולם הבא ניט בלויז דער מצב, ווו דער מענטש דערמאָנט זיך אין דעם אייבערשטן.

אפשר הייבט די בריאה אַליין אָן זיך צו דערמאָנען וואָס זי איז פֿון אַלע מאָל געווען אין איר סוד.

ניט דורך אַ זכרון פֿון דער פאַרגאַנגענהייט.

נאָר דורך אַן אויפֿוועקן פֿון איר שורש.

יעדער שטיין טראָגט אין זיך אַן פֿאַרגעסענע ניגון.

יעדער אַטאָם געדענקט אַ שטילקייט וואָס איז געווען פֿאַרן ליכט.

יעדע נשמה באַזitzt אַן אינערלעכן חדר וואָס איז נאָך קיינמאָל ניט געעפֿנט געוואָרן, און זײַן טיר קוקט ניט אויף דער היסטאָריע, נאָר אויף דער אייביקייט.

גאולה איז דאָס עפֿענען פֿון יענעם חדר.

ניט דאָס אָנקומען פֿון עפּעס פֿרעמדס.

נאָר דאָס אַנטפּלעקן פֿון דעם וואָס האָט פֿון בראשית אָן געוואוינט מיט געדולד אינעם העלם

המשך דירת העתיד

מאמר א (המשך)

סוד ההיפוך — דער סוד פֿון דער פֿאַרקערטער התגלות

ג)

ועל פי כל זה יש להבין ענין עמוק יותר.

און לויט אַלע דעם דאַרף מען פֿאַרשטיין נאָך אַ טיפֿערן ענין.

דורכן גאַנצן דור פֿון חסידות ווערט באַשריבן די באַוועגונג פֿון דער בריאה ווי אַ המשכה מלמעלה למטה — אַן אַראָפּציִען פֿון אויבן אַראָפּ.

דער אין־סוף־אור צמצומט זיך.

דער קו ציט זיך אַרויס.

די וועלטן קומען אַרויס.

איין מדרגה ברענגט אַרויס די צווייטע, ביז דער גשמיותדיקער עולם ווערט דער לעצטער צונויפֿצי פֿון אומצאָליקע העלמות.

דאָס איז אמת.

אָבער אפשר איז דאָס נאָך ניט דער גאַנצער אמת.

ווײַל יעדער אָנהייב טראָגט אין זיך אַן סוף.

און יעדער סוף באַהאַלט נאָך אַן אָנהייב.

ווען אַ מענטש קוקט אויף אַ טײַך, מיינט ער בדרך־הטבע, אַז דער מקור געפֿינט זיך אויבן בײַם באַרג.

אָבער פֿרעג דעם ים, ווו דער טײַך געהערט, וועט ער ענטפֿערן אַנדערש.

דער באַרג זאָגט:

"דער טײַך האָט זיך אָנגעהויבן מיט מיר."

דער ים זאָגט:

"דער טײַך איז פֿון אַלע מאָל געווען אויפֿן וועג אַהיים."

ביידע רעדן אמת.

אָבער קיינער דערציילט ניט די גאַנצע מעשׂה.

אַזוי אויך איז עס מיט דער בריאה.

השתלשלות דערקלערט ווי די מציאות גייט אַראָפּ.

אָבער אפשר דערקלערט זי נאָך ניט פֿאַרוואָס די מציאות גייט אַראָפּ.

ווײַל דער תכלית ליגט ניט אין דעם פּראָצעס אַליין.

דער תכלית ווערט אַנטפּלעקט נאָר ווען דער פּראָצעס דערגרייכט זײַן שלימות.

צוויי מאַפּעס פֿון דער מציאות

יש לומר.

מע קען זאָגן, אַז עס זײַנען ניט איין, נאָר צוויי מאַפּעס פֿון דער מציאות.

די ערשטע מאַפּע איז די מאַפּע פֿון דער אצלה.

די צווייטע מאַפּע איז די מאַפּע פֿון דער שלימות.

די ערשטע געהערט צום אָנהייב.

די צווייטע געהערט צום סוף.

די ערשטע באַשרײַבט ווי די וועלטן ווערן נמשך פֿון אין־סוף.

די צווייטע באַשרײַבט ווי אין־סוף אַנטפּלעקט סוף־כּל־סוף זײַן דירה.

די צוויי מאַפּעס זײַנען ניט קיין סתירה.

זיי שטייען איינע קעגן דער אַנדערער ווי צוויי באַטראַכטונגען פֿון איין אמת.

איין מאַפּע איז דער בנין פֿון דער התהוות.

די אַנדערע איז דער בנין פֿון דעם באַטײַט.

ביז איצט האָט די מענטשהייט כּמעט גאָר געלעבט אין דער ערשטער מאַפּע.

מיר האָבן געלערנט די מקורים.

מיר זײַנען געשטיגן אויף לייטער.

מיר זײַנען עולה געווען פֿון עולם צו עולם.

מיר האָבן געזוכט העכערע גילויים.

אָבער אפשר וועט משיח אַנטפּלעקן די צווייטע מאַפּע.

ניט אַן אַנדער בריאה.

נאָר אַן אַנדער בליק.

די וועלט ווי זי ווערט געזען פֿון אויבן

ווען מע קוקט פֿון אויבן, זעט אויס די מציאות ווי אַ הערלעכער שטראָם.

יעדער עולם נעמט פֿון דעם וואָס איז העכער פֿון אים.

כתר שיינט אַרײַן אין חכמה.

חכמה אין בינה.

בינה אַנטפּלעקט זיך אין די מידות.

די מידות ווערן נמשך אין מלכות.

מלכות ווערט וועלטן.

די וועלטן ווערן נשמות.

די נשמות קומען אַרײַן אין גופים.

די גופים גייען אַרײַן אין דער געשיכטע.

די געשיכטע ווערט אַרײַנגעפֿירט אין העלם.

אַלעס זעט אויס ווי אַ ירידה.

נאַטירלעך.

שיין.

אומבאַהאַלטלעך.

דאָס איז דער בליק פֿון גילוי.

יעדע זאַך וואָס איז אַנטפּלעקט, ווײַזט אויף איר מקור אויבן.

די וועלט ווי זי ווערט געזען פֿון אונטן

אָבער וואָס געשעט ווען מע קוקט אַרויף פֿון אינעם העלם?

דער גאַנצער בליק בײַט זיך.

דער גוף פֿרעגט ניט:

"וואָס געפֿינט זיך אויבן פֿון מיר?"

ער פֿרעגט:

"וואָס ווער איך?"

דער זוימען פֿרעגט ניט:

"ווער האָט מיך אײַנגעזועצט?"

ער פֿרעגט:

"וואָס פֿאַר אַ בוים וואַרט אין מיר?"

די צוקונפֿט רעדט אַלע מאָל אַנדערש ווי די פאַרגאַנגענהייט.

דער אָנהייב דערקלערט דעם מקור.

די צוקונפֿט דערקלערט דעם תכלית.

דערפֿאַר זײַנען דאָ צוויי פֿראַגן.

פֿון וואַנען בין איך געקומען?

און—

פֿאַרוואָס בין איך געבראַכט געוואָרן?

נאָר די צווייטע פֿראַגע אַנטפּלעקט דעם עצם.

דער סוד פֿון תכלית

דער תכלית האָט אַן אייגנאַרטיקע מעלה.

ער שטעלט איבער אין אַן אַנדער סדר אַלעס וואָס איז געווען פֿריִער.

שטעלט אײַך פֿאָר אַן אַרכיטעקט וואָס בויט אַ פּאַלאַץ.

דער וואָס זעט דעם בנין אינמיטן דער אַרבעט, קען מיינען אַז די הויפּט שטיינער זײַנען בלויז שטיינער.

די האָלצער ליגן צעוואָרפֿן.

דער מעטאַל זעט אויס אָן קיין ציל.

שטויב באַדעקט אַלץ.

נאָר ווען דער פּאַלאַץ ווערט פֿאַרענדיקט, ווערט פּלוצלינג פֿאַרשטענדלעך יעדע פֿריִערדיקע באַוועגונג.

גאָרנישט האָט זיך געביטן.

און דאָך האָט זיך אַלץ געביטן.

דער תכלית איז אַראָפּגעקומען צוריק אין דער צײַט.

דער פֿאַרענדיקטער פּאַלאַץ האָט באַטײַט זײַן אייגענע אויפֿבוי.

דערפֿאַר פֿאַרענדיקט די שלימות ניט בלויז די געשיכטע.

זי דערקלערט די געשיכטע.

דער באַהאַלטענער כוח פֿון דער גאולה

אפשר איז אויך די גאולה אַזוי.

מיר שטעלן זיך פֿאָר די גאולה ווי אַ זאַך וואָס קומט נאָך גלות.

אָבער אפשר גייט די גאולה אויך צוריק.

ניט אין דער כראָנאָלאָגישער צײַט.

נאָר אין באַטײַט.

ווען דער תכלית פֿון דער בריאה ווערט סוף־כל־סוף אַנטפּלעקט,

באַקומט אָדמס ערשטער אָטעם אַן אַנדער באַטײַט.

אַבֿרהמס ערשטער נסיעה באַקומט אַן אַנדער באַטײַט.

משהס ערשטע נבואה באַקומט אַן אַנדער באַטײַט.

יעדע מצוה וואָס איז אַמאָל געטאָן געוואָרן, באַקומט אַן אַנדער באַטײַט.

ניט ווײַל די פֿאַרגאַנגענהייט האָט זיך געביטן.

נאָר ווײַל איר טיפֿסטער כוונה ווערט איצט זעבאַר.

דער תכלית לייכט אויף דעם מקור.

די שלימות אַנטפּלעקט די כּוונה.

אַ נײַע הגדרה פֿון עולם הבא

אפשר האָבן מיר עולם הבא קיינמאָל ניט פֿאַרשטאַנען אינגאַנצן.

ניט אין די ווערטער פֿון חז״ל אָדער חסידות.

נאָר אין אונדזער אייגענער השגה.

מיר שטעלן זיך פֿאָר עולם הבא ווי אַן אַנדער אָרט.

אַן אַנדער וועלט.

אַ העכערע מדרגה.

אַ ליכטיקערע מציאות.

אַ מער רוחניותדיקער עולם.

און זיכער איז דאָס אויך אמת.

אָבער אפשר באַשרײַבט דאָס בלויז זײַן אַטמאָספֿער.

ניט זײַן עצם.

זײַן עצם איז גילוי נאָך דער שלימות.

די שלימות אַליין ווערט דער עולם.

ניט דער אָרט.

נאָר דער דערקענונג.

עולם הבא איז ניט בלויז דער אָרט וווּ נשמות גייען.

ער איז דער אָרט וווּ דער תכלית ווערט אַנטפּלעקט.

דער גרויסער היפּוך הייבט זיך אָן

איצט קען מען אַרײַנפֿירן דעם ענין וואָס מע קען רופֿן

סוד ההיפּוך.

דער סוד פֿון דער פֿאַרקערטער התגלות.

דאָס מיינט ניט, אַז דער הימל פֿאַלט אַראָפּ.

און אויך ניט, אַז די ערד שטייגט אַרויף.

קיינער פֿון די בילדער איז ניט גענוג.

נאָר דער תכלית דרייט שטילערהייט די גאַנצע סטרוקטור פֿון דער מציאות.

שטעלט אײַך פֿאָר אַ הערלעכן טעפּעך וואָס ליגט איבערגעקערט.

יעדער פֿאָדעם זעט אויס צעמישט.

יעדער קאָליר ליגט ניט אויפֿן ריכטיקן אָרט.

יעדער מוסטער זעט אויס אומפֿאַרענדיקט.

און דערנאָך, מיט איין שטילער באַוועגונג,

ווערט דער טעפּעך אומגעקערט.

גאָרנישט איז ניט צוגעגעבן געוואָרן.

גאָרנישט איז ניט אַוועקגענומען געוואָרן.

גאָרנישט איז ניט איבערגעשריבן געוואָרן.

און דאָך געפֿינט זיך איצט יעדער פֿאָדעם אויף זײַן ריכטיקן אָרט.

דאָס איז ניט קיין חורבן.

דאָס איז דער אמתער סדר.

משיח באַשאַפֿט ניט אַן אַנדער בריאה.

משיח קערט די בריאה צו איר אייגענעם פּנים

התגלות און שורש

ביז דער גאולה האָט „העכער“ געמיינט „מער אַנטפּלעקט“.

נאָך דער גאולה וועט „העכער“ אויך מיינען „נענטער צום שורש“.

די צוויי זאַכן וועלן מער ניט זײַן איינס.

ווײַל דער גילוי פֿליסט אַראָפּ.

אָבער דער שורש בלײַבט באַהאַלטן.

דער טײַך שיינט אין דער זון.

זײַן קוואַל בלײַבט פֿאַרבאָרגן אונטערן שטיין.

די פֿרוכט הענגט אין איר שיינקייט.

דער שורש בלײַבט שטיל.

וואָס איז גרעסער?

קיינער פֿון ביידע.

ביז די פֿרוכט ווערט רײַף.

דאַן עדותט יעדע זיסקייט שטילערהייט:

„איך האָב געטרונקען פֿון באַהאַלטענע וואַסערן.“

אַזוי ווײַזט יעדער גילוי סוף־כּל־סוף ווייטער פֿון זיך אַליין.

צו דעם שורש.

די עניוות פֿון דעם שורש

די גרעסטע זאַכן מעלדן זיך זעלטן אַליין.

די כּוח המשיכה רעדט אָן ווערטער.

די ליבשאַפֿט אַרבעט אין באַהאַלטעניש.

דער מענטשלעכער באַוווסטזיַין קען זיך ניט באַטראַכטן גלײַך.

דאָס לעבן באַהאַלט זיך תמיד אינעם לעבן אַליין.

אַזוי אויך דער שורש.

דער שורש זוכט ניט קיין שבח.

זײַן טבע איז מחיה זײַן.

זײַן שמחה איז צו געבן לעבן.

ווען יעדער צווייג וואָלט זיך אַליין געלויבט,

וואָלט דער שורש געבליבן שטיל.

אָבער ווען דער שורש וואָלט זיך צוריקגעצויגן,

וואָלטן אַלע צווייגן אין איין רגע דערקענט זייער גאַנצע תלות.

אפשר איז דאָס דער טיפֿסטער טעם פֿאַרוואָס עצמות האָט געוואָלט דווקא העלם.

ניט ווײַל העלם איז מצד עצמו העכער פֿון גילוי.

נאָר ווײַל נאָר העלם גיט מקום צו אמתער זעלבסטשטענדיקייט.

און נאָר אמתע זעלבסטשטענדיקייט גיט מקום צו אַן אמתער קשר.

בחירה און דער אונטערשטער עולם

דאָס אַנטפּלעקט נאָך אַ סוד.

פֿאַרוואָס געפֿינט זיך די גרעסטע בחירה דווקא אין דער גשמיותדיקער מציאות?

פֿאַרוואָס ניט אין אצילות?

פֿאַרוואָס ניט צווישן די מלאכים?

ווײַל בחירה דאַרף העלם.

ווו דאָס ליכט איז צו שטאַרק,

ווערט די בחירה ווי אַ נאַטירלעכער אינסטינקט.

ווו דער גילוי איז אומאָפּהאַלטלעך,

ווערט ליבשאַפֿט אַ הכרח.

נאָר ווו דער העלם איז שלם,

קען ליבשאַפֿט ווערן אַ מתּנה.

דערפֿאַר באַהאַלט דער גשמיותדיקער עולם עפּעס וואָס אַפֿילו די עליונים קענען ניט וויסן.

ניט אַ גרעסער ליכט.

נאָר אַ גרעסערע מעגלעכקייט.

דירה — אַן אַנדער באַטראַכטונג

מיר טײַטשן אָפֿט דאָס וואָרט דירה פּשוט ווי „ווינונג“.

אָבער אַ דירה איז ניט דאָס זעלבע ווי אַ פּאַלאַץ.

אַ פּאַלאַץ מאַכט אַן רושם אויפֿן גאַסט.

אַ דירה אַנטפּלעקט נאָענטקייט.

אין אַ פּאַלאַץ טוט מען זיך אָן בכּבוד.

אין דער היים נעמט מען אַראָפּ אַלע מאַסקעס.

אַ מלך קען האָבן טויזנט פּאַלאַצן.

אָבער בלויז איין אָרט הייסט „היים“.

דערפֿאַר איז דער תכלית פֿון דער בריאה קיינמאָל ניט געווען בלויז גילוי.

דער תכלית איז געווען נאָענטקייט.

דער אין־סוף האָט ניט געוואָלט בלויז התפעלות.

נאָר שייכות.

ניט בלויז עבודה.

נאָר נוכחות.

ניט ריחוק.

נאָר אַ היים.

די היים פֿאַרענדערט אויך דעם וואָס קומט אהיים

עס געשעט עפּעס וואונדערלעך ווען איינער קומט אמת אהיים.

דער וועגפֿאָרער פֿאַרענדערט זיך.

אָבער אויך די היים פֿאַרענדערט זיך.

אַן ליידיק הויז ווערט לעבעדיק.

די צימערן ווערן פֿול מיט געלעכטער.

די ווענט ווערן זכרונות.

די שטילקייט ווערט וואַרעמקייט.

די דירה ברענגט שלימות סיי צום דרינענדיקן, סיי צום אָרט אַליין.

אַזוי אויך איז עס מיט דירה בתחתונים.

די וועלט ווערט אַ היים פֿאַר עצמות.

און אין דעם זעלבן צײַט ווערט די בריאה דער אָרט ווו דער תכלית פֿון עצמות ווערט בפועל מקוים.

ניט, חלילה, ווײַל עס קומט אַ שינוי אין עצמות.

נאָר ווײַל די באַציִונג דערגרייכט איר שלימות.

אַזוי ווערט גאולה אַ הדדיתדיקע שלימות.

די בריאה נעמט אויף דעם אייבערשטן.

און דער אייבערשטנס כּוונה אין דער בריאה קומט צום גילוי.

דער באַהאַלטענער פּירוש פֿון „תחתון“

ביז איצט האָבן מיר פֿאַרשטאַנען „תחתון“ ווי אַן אָרט.

נידעריקע וועלטן.

נידעריקער גילוי.

נידעריקער השגה.

אָבער אפשר מיינט „תחתון“ נאָך עפּעס.

טיפֿקייט.

באַטראַכט דעם ים.

אויף דער אויבערפֿלאַך בליצט ער אין דער זון.

אָבער זײַנע גרעסטע סודות ליגן אין זײַנע טיפֿענישן.

קיין טויעכער זאָגט ניט:

„איך בין אַראָפּגעגאַנגען ווײַל איך האָב געזוכט עפּעס נידעריקס.“

ער גייט אַראָפּ ווײַל באַהאַלטענע אוצרות דאַרפֿן טיפֿקייט.

דערפֿאַר קען „תחתון“ מיינען ניט מיעוט.

נאָר עומק.

דער טיפֿסטער אוצר ליגט אַלע מאָל אונטער דער אויבערפֿלאַך.

אפשר ווערט דער עולם אָנגערופֿן „דער אונטערשטער“

ניט ווײַל ער איז דער ווײַטסטער פֿון אויבן.

נאָר ווײַל ער איז דער טיפֿסטער חדר פֿון דער אלוקישער כוונה.

ניט פֿאַרלאָזן.

נאָר באַוואַכט.

ניט פֿאַרגעסן.

נאָר אויפֿגעהיט.

דער חדר אונטער אַלע וועלטן

שטעלט אײַך פֿאָר, אַז אַלע וועלטן זײַנען אויסגעשטעלט ווי איינע אינעווייניק דער אַנדערער.

יעדער עולם איז מער איידל.

מער ליכטיק.

מער באַוווּסט.

און דאָך, אונטער אַלע געפֿינט זיך נאָך איין לעצטער חדר.

באַהאַלטן.

שטיל.

זעט אויס גאָר פּשוט.

קיין מלאך בלייַבט ניט דאָרטן.

קיין שרף פֿאַרשטייט אים ניט אינגאַנצן.

אַפֿילו נשמות, ווען זיי קומען אַראָפּ אין גופים, דערקענען זעלטן ווו זיי זייַנען אָנגעקומען.

און דאָך—

אונטערן שטויב.

אונטער דער צײַט.

אונטער דער שטאַרבלעכקייט.

דאָרטן קלאַפּט דער באַהאַלטענער חדר, ווו עצמות האָט אויסגעקליבן צו וואַרטן.

ניט ווייַל ער איז ניטאָ געווען אין אַנדערע ערטער.

נאָר ווייַל נאָר דאָרטן האָט געקאָנט מקוים ווערן זייַן טיפֿסטער רצון.

דערפֿאַר איז דער לעצטער חדר אין סוד דער אינערסטער חדר.

ניט ווייַל ער זעט אויס דער העכסטער.

נאָר ווייַל דאָרטן וווינט דער תכלית.

און ווען דער תכלית וועט זיך אַנטפּלעקן,

וועט ער ווערן דער אמתער מאָס פֿון גדלות.

המשך דירת העתיד

מאמר א (המשך)

אות ג — שָׁרשי האור

די שורשים פֿון ליכט

ד)

ויש להבין עוד בעומק יותר.

און מע דאַרף נאָך פֿאַרשטיין דעם ענין אין אַ טיפֿערן עומק.

אויב דער תכלית פֿון דער בריאה איז ניט בלויז גילוי, נאָר דירה, קומט גלייך אַרויס נאָך אַ שאלה.

פֿאַרוואָס איז די בריאה בכלל מסודר געוואָרן אין אַן אופן פֿון ירידה?

אויב דער אייבערשטער האָט געוואָלט דווקא דעם אונטערשטן עולם, פֿאַרוואָס האָט ער ניט באַשאַפֿן גלייך בלויז דעם אונטערשטן?

פֿאַרוואָס אצילות?

פֿאַרוואָס בריאה?

פֿאַרוואָס יצירה?

פֿאַרוואָס די אומצאָליקע מדריגות פֿון העלם און גילוי?

אויב דער תכלית איז דירה, פֿאַרוואָס דער לאַנגער וועג?

די שאלה אַנטפּלעקט, אַז די וועלטן זייַנען ניט בלויז מדריגות, דורך וועלכע דאָס ליכט גייט אַריבער.

זיי זייַנען מדריגות, דורך וועלכע דער קשר דערוואַקסט און דערגרייכט זייַן שלימות.

דער חילוק צווישן ליכט און שורש

יש לומר.

ס'איז דאָ אַן עיקרדיקער חילוק צווישן ליכט און שורש.

ליכט אַנטפּלעקט.

דער שורש ברענגט אַרויס.

ליכט ווײַזט וואָס איז שוין פֿאַראַן.

דער שורש געבוירט כּסדר וואָס איז נאָך קיינמאָל ניט אַנטפּלעקט געוואָרן.

ליכט מעסט מען לויט זײַן שײַן.

אַ שורש מעסט מען לויט זײַן פּירות.

דערפֿאַר לעבט אַ בוים ניט צוליב דעם, וואָס זײַנע צווייגן זײַנען שיין.

זײַנע צווייגן זײַנען שיין ווײַל זײַנע שורשים בלײַבן געטרײַ.

אַזוי אויך אין דעם דאָזיקן סימבאָלישן בנין.

די וועלטן בלײַבן ניט קיימים בעיקר ווײַל זיי זײַנען באַלויכטן.

זיי בלײַבן קיימים ווײַל אונטער יעדן גילוי געפֿינט זיך אַ באַהאַלטענע געטרײַשאַפֿט צום מקור.

די דאָזיקע באַהאַלטענע געטרײַשאַפֿט וועלן מיר רופֿן:

שורשי האור.

די שורשים פֿון ליכט.

פֿאַרן ליכט איז געווען דער שורש

ווען מען רעדט וועגן אור אין־סוף, שטעלט מען זיך בדרך־כלל פֿאָר אַן אומענדלעכן ליכט.

אָן גרענעצן.

אָן שיעור.

אָן סוף.

אָבער אפשר איז אַפֿילו ליכט אַליין שוין אַ מין אויסדרוק.

און יעדער אויסדרוק שטעלט שוין פֿאָר אַ באַציִונג.

אַ באַציִונג פֿאָדערט אַן אונטערשייד.

און אַן אונטערשייד מאַכט שוין מעגלעך אַן אַנדער.

אָבער פֿאַר אַלע אויסדרוקן —

וואָס קען מען דאָרטן זאָגן?

כּמעט גאָרנישט.

אָדער אפֿשר עפּעס נאָך פֿיינער.

איידער ליכט איז געוועזן ליכט,

האָט זײַן מעגלעכקייט גערוט אין שטילקייט אינעם עצם.

ניט ווי אַ זאַך.

ניט ווי אַן מידה.

ניט אַפֿילו ווי אַ באַהאַלטענער שײַן.

נאָר ווי אַן אומאויפֿהערלעכע כּוח צו געבן.

דערפֿאַר קומט דער שורש פֿריִער פֿון ליכט,

ניט אין צײַט,

נאָר אין באַגריף.

דער שורש איז ניט נאָך אַ מדרגה העכער ליכט.

ער איז דער סוד, פֿון וועלכן די מעגלעכקייט פֿון ליכט בליט כּסדר אַרויס.

די ערשטע באַוועגונג פֿון ליבשאַפֿט

מע קען זיך פֿאָרשטעלן אַ מוזיקער איידער דער ערשטער טאָן ווערט געשפּילט.

די מוזיק האָט נאָך ניט אָנגעהויבן.

און דאָך איז די שטילקייט ניט ליידיק.

זי איז פֿול מיט מעגלעכקייט.

אַזוי אויך אַ מוטער איידער זי נעמט איר קינד אין די אָרעמס.

די אַרומנעמונג איז נאָך ניט געווען.

אָבער די ליבשאַפֿט איז שוין טיפֿער פֿאַראַן פֿון יעדן אויסדרוק.

דערפֿאַר איז דער אויסדרוק קיינמאָל ניט דער אָנהייב.

ער איז ליבשאַפֿט וואָס ווערט זעבאַר.

אַזוי אויך מיט דער אצלת העולמות.

די בריאה איז ניט דער אָנהייב פֿון דער אלוקישער השפּעה.

זי איז די השפּעה וואָס ווערט הערבאַר.

דער באַהאַלטענער קוואַל

דערפֿאַר טאָר מען זיך ניט פֿאָרשטעלן דעם שורש ווי עפּעס וואָס ליגט באַגראָבן אונטער די וועלטן בלויז ווײַל ער איז שווער צו געפֿינען.

ער איז באַהאַלטן ווײַל ער וויל ניט ווערן נאָך איין זאַך צווישן אַלע זאַכן.

יעדע זאַך קען מען באַטראַכטן.

אין שורש קען מען בלויז אַרײַנטרעטן.

קיינער קען ניט שטיין אינדרויסן פֿון זײַן אייגענער מציאות און באַטראַכטן דעם סוד, דורך וועלכן די מציאות ווערט יעדן רגע מחיה.

מען קען זיך נאָר אויפֿוועקן צו אים.

דערפֿאַר איז דער שורש נאָענטער ווי וויסן.

נאָענטער ווי געדאַנק.

נאָענטער ווי זײַן.

ער געפֿינט זיך ניט "אין" דער בריאה ווי אַ זאַך.

און אויך ניט "אויסער" דער בריאה ווי אַן אַנדער אָרט.

ער איז די אייביקע נדיבות, דורך וועלכער די בריאה ווערט כּסדר באַנײַט.

עץ החיים איבערגעטראַכט

איצט הייבט זיך אָן בײַטן דאָס בילד פֿון עץ החיים.

געוויינטלעך שטעלט מען זיך פֿאָר שורשים אונטן,

שטאַם אין מיטן,

און צווייגן אויבן.

אָבער ברוחניות ווערט מעגלעך אַן אַנדער בילד.

דער זעבאַרער בוים איז ניט דער גאַנצער בוים.

וואָס מען זעט איז בלויז דער שמועס צווישן דעם שורש און דעם ליכט פֿון דער זון.

די אמתע אַרבעט פֿון דעם בוים בלײַבט אויף אייביק אונטער דער זעונג.

דער אומזעבאַרער שורש פֿאַרוואַנדלט כּסדר די באַהאַלטענע וואַסערן אין לעבעדיקן לעבן.

יעדער בלעטל איז דערפֿאַר ווי אַ זאַץ וואָס ווערט גערעדט פֿון אומזעבאַרע טיפֿעניש.

יעדע בלום איז ווי אַ אות וואָס ווערט געשריבן פֿון דער באַהאַלטענער געטריישאַפֿט.

דערפֿאַר איז גילוי ניט זעלבסטשטענדיק.

ער איז דער שורש אין זײַן שיינקייט.

די וועלטן ווי בלומען

אין דעם זעלבן אופן קען מען אויך באַטראַכטן אַלע וועלטן.

אצילות איז ניט דער שורש.

זי איז די ערשטע בלום.

בריאה איז נאָך אַ בלום.

יצירה נאָך אַ בלום.

עשיה נאָך אַ בלום.

יעדער איינער באַזitztאַן אומפֿאַרגלײַכלעכע שיינקייט.

יעדער איינער אַנטפּלעקט נאָך אַן אַנדער געריך פֿון דער אלוקישער חכמה.

און דאָך שעמען זיך בלומען ניט, אַז זיי זײַנען תּלוי אין די שורשים.

פֿאַרקערט.

זייער גאַנצע שיינקייט באַשטייט דווקא אין דער דאָזיקער תלות.

דערפֿאַר ליגט די גדלות פֿון די עליונים ניט אין זעלבסטשטענדיקייט.

נאָר אין דורכזעיקייט.

זיי אַנטפּלעקן דאָס וואָס זיי באַקומען כּסדר.

די צוקונפֿטיקע הכּרה פֿון די וועלטן

אפשר דערקלערט דאָס אויך אַן אויסערגעוויינטלעכן ענין וועגן עולם הבא.

דער תּענוג פֿון די נשמות אין זיו השכינה איז ניט בלויז דער תּענוג פֿון ליכט.

עס איז דער תּענוג פֿון סוף־כּל־סוף דערקענען דעם מקור, פֿון וועלכן אַלע ליכט איז אַלע מאָל געפֿלאָסן.

ניט בלויז:

„איך זע.“

נאָר אויך:

„איצט פֿאַרשטיי איך.“

דערפֿאַר איז די שׂמחה ניט בלויז אַסתּעטיש.

זי איז אַ שׂמחה פֿון שייכות.

יעדער גילוי פֿלויסטערט:

„איך האָב קיינמאָל ניט געהערט צו מיר אַליין.“

יעדער ליכט רופֿט אויס:

„מײַן שיינקייט איז אַלע מאָל געווען אַ מתּנה.“

די דאָזיקע הכּרה איז ניט קיין השפּלה.

זי איז פֿרײַהייט.

ווײַל גאָרנישט האָט מורא זיך צו פֿאַרלירן, ווען עס דערקענט, אַז עס איז אַלע מאָל געשטאַנען אויף אַן אומענדלעכער נדיבֿות.

די גרויסע ענווות פֿון הימל

מע קען זיך דערפֿאַר פֿאָרשטעלן אַן אויסערגעוויינטלעכע פֿאַרוואַנדלונג.

פֿאַר דער שלימות לערנט דער הימל די ערד.

נאָך דער שלימות הערט דער הימל צו.

ניט ווײַל די ערד איז געוואָרן גרעסער.

און אויך ניט ווײַל דער הימל איז קלענער געוואָרן.

נאָר ווײַל דער סוד, וואָס איז געווען באַהאַלטן אינעם אונטערשטן חדר, איז סוף־כּל־סוף אַנטפּלעקט געוואָרן.

די העכערע וועלטן זעען איצט עפּעס וואָס זיי האָבן קיינמאָל ניט געקענט באַשאַפֿן אַליין.

אַ דירה.

זיי האָבן געהאַט ליכט.

די ערד האָט אַנטדעקט אַ היים.

און אַ היים אַנטפּלעקט עפּעס וואָס ליכט אַליין קען קיינמאָל ניט אַנטפּלעקן.

פֿאַרוואָס איז דער שורש געבליבן באַהאַלטן

מע קען פֿרעגן:

אויב דער שורש איז אַזוי יסודותדיק,

פֿאַרוואָס איז ער באַהאַלטן געוואָרן?

וואָלט די בריאה ניט געהאַט אַ סך מער תּועלת ווען זי וואָלט אים געזען פֿון אָנהייב אָן?

אפשר ליגט דער ענטפֿער אין דער עצם־מהות פֿון ליבשאַפֿט.

ליבשאַפֿט קען מען ניט צווינגען.

ווען דער שורש וואָלט געווען תּמיד בגלוי,

וואָלט דער קשר געוואָרן אַן הכרח.

אָבער דער אייבערשטער האָט ניט געוואָלט הכרח.

ער האָט געוואָלט קבלת־פּנים.

אַ גאַסט קען קלאַפּן אויף דער טיר.

נאָר דער בעל־הבית קען עפֿענען.

דערפֿאַר ווערט דער העלם דער בנין פֿון דער הזמנה.

די טיר פֿון דער דירה

באַמערקט, אַז יעדע היים האָט אַ טיר.

אַ פּאַלאַץ אָן אַ טיר איז בלויז אַ מאָנומענט.

אַ היים אָן אַ טיר איז אוממעגלעך.

די טיר סימבאָליזירט הדדיות.

איינער גייט אַרײַן.

דער צווייטער נעמט אויף.

דערפֿאַר איז דירה ניט בלויז דער אָרט וווּ דער אייבערשטער וווינט.

זי איז דער אָרט וווּ די בריאה לערנט זיך צו זאָגן:

„קום אַרײַן.“

ניט ווײַל דער אייבערשטער איז ניט געווען דאָ.

נאָר ווײַל די הזמנה פֿאַרוואַנדלט נוכחות אין באַציִונג.

אפשר איז דאָס דער טיפֿסטער פּירוש פֿון אַ מצוה.

יעדע מצוה עפֿנט נאָך אַ טיר, דורך וועלכער דער שוין־פֿאַראַן אייבערשטער ווערט באַוווסט אויפֿגענומען.

דער ריטם פֿון דער באַהאַלטענער השפּעה

באַטראַכט דעם אָטעם.

מיר באַמערקן אים כּמעט קיינמאָל ניט.

און דאָך איז יעדע מחשבה תּלוי אין אים.

יעדע תּפילה.

יעדער ניגון.

יעדע אַרומנעמונג.

וואָס קיינער באַמערקט ניט, טראָגט כּסדר וואָס אַלע באַמערקן.

דערפֿאַר גלײַכט דער שורש מער צום אָטעם ווי צום דונער.

ער פֿלויסטערט די מציאות אַרײַן אין זײַן זײַן.

רגע נאָך רגע.

אָן קיין פֿאָדערונג פֿון דערקענונג.

אָן קיין זאָרג וועגן שבח.

דער שורש האָט פּשוט אַ תּענוג אין געבן לעבן.

צו אַן Ontologie פֿון הכּרת־הטוב

אויב די מציאות אַליין איז געוואָרצלט אין אַן אייביקער מתּנה,

דאַן איז הכרת־הטוב ניט בלויז אַן עטישע מידה.

זי איז אַן אויפֿוועקונג אין עצם המציאות.

צו ווערן דאַנקבאַר הייסט זען די וועלט ווי זי איז באמת.

ניט מיט געפֿיל אַליין.

נאָר מיט אמת.

אַלץ וואָס מען האָט באַקומען איז שוין דורכגעגאַנגען דורך דער באַהאַלטענער נדיבות.

דער גוף.

די נשמה.

די צײַט.

דער זכרון.

די ליבשאַפֿט.

די חכמה.

אַפֿילו די בענקשאַפֿט.

אַלע קומען מיט די אומזעבאַרע שפּורן פֿון דעם שורש.

דער ערשטער רמז פֿון דעם היפּוך

איצט קען מען שוין אַ ביסל קלאָרער זען דעם צוקונפֿטיקן היפּוך.

איצט זעען די וועלטן אויס ווי זיי זײַנען מסודר לויטן גילוי.

נאָך דער שלימות בלײַבן זיי פּונקט אַזוי ווי זיי זײַנען.

אָבער יעדער עולם דערקענט עפּעס וואָס איז ביז איצט געווען באַהאַלטן.

זײַן טיפֿסטע תלות איז ניט בלויז אויבן.

זי איז אינעווייניק.

צו דער פֿאַרענדיקטער דירה.

צו דעם אָרט, ווו עצמות האָט אויסגעקליבן נאָענטקייט אַנשטאָט התפּעלות.

צו יענעם חדר, ווו בחירה האָט געענטפֿערט ליבשאַפֿט.

דאָס בטל מאַכט ניט סדר השתלשלות.

עס ברענגט אים צו זײַן שלימות.

דער לייטער בלײַבט.

אָבער איצט זעט יעדער פֿאַרוואָס ער איז בכלל געבויט געוואָרן.

ניט כּדי אַנטלויפֿן פֿון דער ערד.

נאָר כּדי אַנטדעקן, אַז דער אייבערשטער האָט געוואָלט, אַז די ערד זאָל ווערן דורכזעיק צו איר אייגענעם טיפֿסטן שורש.

המשך דירת העתיד

מאמר א (המשך)

אות ד — סוד השיבה

דער סוד פֿון דער אומקער

ה)

ואחרי כל זה יש להבין ענין חדש.

און נאָך אַלע דעם דאַרף מען פֿאַרשטיין אַ נײַעם ענין.

אויב דער תכלית פֿון דער בריאה איז דער גילוי פֿון דעם באַהאַלטענעם שורש, דאַן שטעלט זיך גלייך נאָך אַ שאלה.

וואָס איז דער אמתער ענין פֿון שיבה?

יעדע הייליקע מסורה רעדט וועגן צוריקקערן.

תשובה הייסט צוריקקערן.

די נשמה קערט זיך אום.

די וועלטן קערן זיך אום.

דער טײַך קערט זיך צום ים.

דער אָטעם קערט זיך צוריק צו זײַן מקור.

און דאָך, אפשר האָבן מיר זיך צו פּשוט פֿאָרגעשטעלט דעם ענין פֿון שיבה.

מיר טראַכטן, אַז איינער פֿאַרלאָזט אַן אָרט, גייט ווײַט אַוועק, און שפּעטער קומט ער צוריק.

אָבער עצמות וווינט ניט אין קיין אָרט.

און צום אין־סוף קען מען זיך ניט נאָענטערן דורך קיין מרחק.

אויב אַזוי,

וואָס איז עס טאַקע וואָס קערט זיך אום?

שיבה איז ניט קיין באַוועגונג

יש לומר.

שיבה איז ניט קיין באַוועגונג אין אָרט.

און אויך ניט בלויז אַ באַוועגונג אין צײַט.

זי איז אַ באַוועגונג אין הכּרה.

די זון ווערט ניט ליכטיקער ווען די וואָלקנס גייען אַוועק.

דער אויג האַלט נאָר אויף זיך צו קעגנשטעלן איר ליכט.

אַזוי אויך האָט דער שורש קיינמאָל ניט זיך צוריקגעצויגן.

די וועלטן זײַנען בלויז געוואַקסן אין דערקענונג.

דערפֿאַר איז גאולה ניט דאָס אָנקומען פֿון דעם אייבערשטן.

זי איז דאָס פֿאַרשווינדן פֿון דער פֿרעמדקייט.

ניט ווײַל די פֿרעמדקייט איז קיינמאָל ניט געווען.

נאָר ווײַל זי איז קיינמאָל ניט געווען די לעצטע אמת.

דער חילוק צווישן עלייה און שיבה

עס איז דאָ אַן טיפֿער חילוק צווישן עלייה און שיבה.

אַן עלייה זוכט עפּעס וואָס איז העכער.

שיבה אַנטדעקט דאָס וואָס איז פֿון אַלע מאָל געווען דאָס נאָענטסטע.

די עלייה זאָגט:

„איך וויל ווערן גרעסער.“

די שיבה פֿלויסטערט:

„איך דערמאָן זיך סוף־כּל־סוף.“

דער דאָזיקער זכרון איז ניט דאָס דערמאָנען פֿון פֿאַרגעסענער ידיעה.

עס איז דאָס דערמאָנען פֿון דער אייגענער אידענטיטעט.

אַ קינד וואָס ווערט אַרומגענומען נאָך פֿילע יאָרן געדענקט ניט בלויז אַ פּנים.

עס געדענקט, אַז עס געהערט אַהין.

דערפֿאַר איז דער טיפֿסטער זכרון ניט שכלדיק.

ער איז עצם־מציאותדיק.

דער לאַנגער בויגן פֿון דער התהוות

מע קען זיך פֿאָרשטעלן די בריאה ווי אַן אייבערשטן בויגן.

די ערשטע באַוועגונג בויגט זיך אַרויס.

ריבוי ווערט אַנטפּלעקט.

די וועלטן גייען אַרויס.

די נשמות גייען אַראָפּ.

די גופים וועקן זיך אויף.

די געשיכטע הייבט זיך אָן.

יעדער דור זעט אויס ווײַטער פֿון אָנהייב.

און דאָך אַנטוויקלט זיך שטילערהייט נאָך אַ צווייטע באַוועגונג אונטער דער ערשטער.

ניט אַרויס.

נאָר אַרײַן.

אַלץ וואָס איז אַרויסגעקומען פֿון דער אחדות הייבט זיך ביסלעכווײַז אָן צו דערקענען, אַז זײַן אייגנאַרטיקייט ווערט ניט אָפּגעוואָרפֿן דורך דער אחדות.

פֿאַרקערט.

אין דער אחדות דערגרייכט זי איר שלימות.

דערפֿאַר איז די צווייטע העלפֿט פֿון דער בריאה ניט קיין התבטלות.

זי איז אַ התאחדות.

פֿאַרוואָס האָט דער אין־סוף געוואָלט גבול

אפשר לייכט דאָס אויך אויף נאָך אַן אַנדער סוד.

פֿאַרוואָס זאָל דער אין־סוף וועלן גבול?

ניט ווײַל גבול גיט צו עפּעס וואָס האָט געפֿעלט.

חלילה.

נאָר ווײַל גבול מאַכט מעגלעך אַן אופן פֿון באַציִונג וואָס איז ניט מעגלעך אין אַ מציאות אָן קיין חילוקים.

ליבשאַפֿט האָט ניט בלויז תּענוג אין זיך אַליין.

זי האָט תּענוג ווען אַן אַנדערער ענטפֿערט איר מתוך בחירה.

קבלת־פּנים דאַרף אַ גאַסט און אַ בעל־הבית.

אַ שמועס דאַרף אַ רעדנער און אַ צוהערער.

אַ ניגון דאַרף שטילקייט אַזוי ווי ער דאַרף קלאַנג.

דערפֿאַר איז גבול ניט דער פֿאַרקערט פֿון אין־סוף.

ער איז די שפּראַך, דורך וועלכער דער אין־סוף ווערט אַ באַציִונג.

יעדע נשמה טראָגט אַ שורש

לויט דעם קען מען זאָגן,

אַז יעדע נשמה האָט ניט בלויז אַן שורש למעלה.

זי האָט אויך אַן נאָך טיפֿערן באַהאַלטענעם שורש.

דער מקור דערקלערט איר מהות.

דער שורש אַנטפּלעקט איר תכלית.

צוויי נשמות קענען קומען פֿון ענלעכע רוחניותדיקע מקורים,

און דאָך טראָגן זיי גאָר אַנדערע שורשי־הכוונה.

איינע איז באַשטימט צו היילן.

אַן אַנדערע צו לערנען.

אַן דריטע צו בויען.

אַן פערטע צו מנחם זײַן.

און אַן אַנדערע פֿאַרוואַנדלט דורות שטילערהייט, אָן אַז עמעצער זאָל עס אַפֿילו וויסן.

דער שורש פֿרעגט ניט:

„וואָס איז דײַן מדרגה?“

דער שורש פֿרעגט:

„וואָס פֿאַר אַ פֿרוכט איז דיר אַנטרויט געוואָרן צו טראָגן?“

דער סוד וואָס ליגט אין אייגנאַרטיקייט

דאָס גיט אויך אַן ענטפֿער אויף אַן אַלטע שאלה.

אויב אַלץ קערט זיך סוף־כּל־סוף צוריק צום אין־סוף,

פֿאַרשווינדט דאַן די אייגנאַרטיקייט?

יש לומר שלא.

פֿאַרקערט.

נאָר די נאָכמאַכונג פֿאַרשווינדט.

די אייגנאַרטיקייט ווערט סוף־כּל־סוף גאָר זי אַליין.

אַ ניגון וואָס קערט זיך צוריק צו זײַן מחבר האַלט ניט אויף צו זײַן אַ ניגון.

ער ווערט נאָר שלימותדיק געשפּילט.

אַ קאָליר וואָס קערט זיך צוריק צום זונליכט פֿאַרלירט זיך ניט.

זײַן ליכטיקייט ווערט שלם.

אַזוי אויך ווערט יעדע נשמה מער זי אַליין,

ווען זי ווערט מער ניט אָפּגעטיילט פֿון איר באַהאַלטענעם שורש.

דערפֿאַר איז אחדות ניט קיין אײנפֿאָרמיקייט.

אחדות איז שלימותדיקער האַרמאָניע.

דער אָרקעסטער פֿון עולם הבא

שטעלט אײַך פֿאָר אַן אָרקעסטער איידער דער מנצח קומט אַרײַן.

יעדער מוזיקער איז אַ בעל־כּשרון.

יעדער אינסטרומענט איז שיין.

און דאָך פֿעלט נאָך עפּעס.

ניט ווײַל עמעצער האָט אַ חסרון.

נאָר ווײַל די שלימות איז נאָך ניט געוואָרן אַ אײנקלאַנג.

דערנאָך הייבט דער מנצח זײַן האַנט.

גאָרנישט נײַס ווערט ניט צוגעגעבן.

די פֿידל בלײַבט אַ פֿידל.

די פֿלויט בלײַבט אַ פֿלויט.

דער פּויק בלײַבט אַ פּויק.

און דאָך ווערט פּלוצלינג איין ניגון געהערט.

ניט טראָץ די חילוקים.

נאָר דורך די חילוקים.

אפשר אַזוי איז אויך עולם הבא.

ניט אַן אייביקע גלײַכקייט.

נאָר אַן אייביקער איינקלאַנג.

די וועלטן לערנען זיך צו צוהערן

ביז איצט האָבן מיר גערעדט וועגן די וועלטן וואָס אַנטפּלעקן אלוקישן ליכט.

אָבער אפשר וועט אין דער צוקונפֿט נאָך עפּעס געשען.

די וועלטן וועלן זיך אויך לערנען צו צוהערן.

אצילות הערט.

בריאה הערט.

יצירה הערט.

עשיה הערט.

יעדער עולם הערט דעם באַהאַלטענעם ריטם וואָס קלאַפּט אונטער יעדן גילוי.

ניט נאָך אַ גילוי.

נאָר דאָס האַרץ הינטער יעדן גילוי.

און דאָס צוהערן אַליין ווערט אַ תענוג.

ווייַל דער תענוג דערגרייכט זייַן שלימות ניט ווען מען באַזitzt שיינקייט,

נאָר ווען מען דערקענט דעם באַליבטן פֿון דער שיינקייט.

די עניוות פֿון דער חכמה

די חכמה אַליין קומט אַמאָל צו אַן אייגנאַרטיקן רגע.

אין אָנהייב זוכט זי ענטפֿערס.

שפּעטער זוכט זי בעסערע פֿראַגן.

און צום סוף ווערט זי צוהערן.

די גרעסטע חכמים רעדן זעלטן ערשט.

זיי ווערן אַזוי ברייט אין זיך,

אַז דער אמת קען קומען צו זיי.

אפשר גייט אויך דורך די העכערע וועלטן אַן הייליקער מין עניוות.

ניט ווייַל עס האָט זיי געפֿעלט חכמה.

נאָר ווייַל די שלימות אַנטפּלעקט בחינות אין עצמות,

וואָס נאָר אַן אויסגעפֿירטער קשר קען מגלה זייַן.

די שיבה פֿון דער צייַט

אפשר פֿאַרענדערט זיך אַפֿילו די צײַט אַליין.

הײַנט זעט מען די צײַט ווי אַ רצף.

נעכטן.

הײַנט.

מאָרגן.

געבורט.

וואַקסטום.

אָפּנאַם.

טויט.

אָבער נאָך דער שלימות קען די צײַט ווערן עפּעס גאָר אַנדערש.

ניט אָפּגעשאַפֿט.

נאָר פֿאַרוואַנדלט.

אַנשטאָט אָפּצופֿירן יעדן באַשעפֿענעם ווײַטער פֿון זיך אַליין,

פֿירט די צײַט אים כּסדר טיפֿער אַרײַן אין זײַן אמתן זײַן.

יעדער רגע ווערט פֿולער פֿון דעם פֿריִערדיקן.

ניט ווײַל דער פֿריִערדיקער האָט עפּעס געפֿעלט.

נאָר ווײַל אין־סוף האָט קיינמאָל ניט קיין לעצטן אויסדרוק.

דערפֿאַר איז אייביקייט ניט קיין אומענדיקע איבערחזרונג.

זי איז אַן אומאויפֿהערלעכע פֿאַרטיפֿונג.

דער טײַטש פֿון „אײביק“

מיר שטעלן זיך אָפֿט פֿאָר אייביקייט ווי אַן אומענדיקע לענג פֿון צײַט.

אָבער לענג אַליין ווערט סוף־כּל־סוף מיד.

דער אין־סוף קען קיינמאָל ניט ווערן איינטאָניק.

דער אין־סוף אַנטפּלעקט כּסדר נײַע עומקים,

דווקא ווײַל זײַן שורש איז אומאויסשעפּלעך.

דערפֿאַר איז דער תּענוג פֿון עולם הבא ניט קיין שטילשטייענדיקער גליק.

ער איז אַן אייביקער חידוש.

יעדער גילוי ווערט די טיר צו נאָך אַן אַנדער גילוי.

יעדער ענטפֿער בליט אַרויס אין נאָך אַ פֿראַגע.

יעדע נאָענטקייט אַנטדעקט נאָך אַ טיפֿערע נאָענטקייט.

ליבשאַפֿט חזרט זיך קיינמאָל ניט איבער.

זי רייפֿט זיך כּסדר.

אומקערן אָן אויסמעקן

די שיבה מעקט דערפֿאַר ניט אויס די געשיכטע.

אַבֿרהם בלײַבט אַבֿרהם.

שרה בלײַבט שרה.

משה בלײַבט משה.

יעדע נשמה פֿון אַ צדיק באַהאַלט איר אייגענעם ניגון.

גאָרנישט וואָס איז טײַער ווערט ניט פֿאַרלוירן.

פֿאַרקערט.

אַלץ געפֿינט זײַן אמתן איינקלאַנג.

די גאַנצע געשיכטע פֿון דער בריאה ווערט ווי די יאָר־רינגען אינעם שטאַם פֿון אַן אוראַלטן בוים.

יעדע תקופה בלײַבט אייביק פֿאַראַן.

גאָרנישט ווערט פֿאַרשפּילט.

גאָרנישט ווערט אַוועקגעוואָרפֿן.

אַפֿילו יסורים,

ווען זיי ווערן געהיילט,

ווערן רחמים.

אַפֿילו גלות,

ווען זי ווערט אויסגעלייזט,

ווערט חכמה.

די דירה הייבט זיך אָן צו רעדן

עס ליגט דאָ אַן שיינער פּאַראַדאָקס.

ביז איצט האָט דער מענטש געפּרוּווט רעדן צום הימל.

אפשר וועט אין דער פֿאַרענדיקטער דירה די דירה אַליין אָנהייבן צו רעדן.

די ערד זינגט שבח.

די בערג פֿרייען זיך.

די ימים זינגען.

ניט בלויז ווי אַ משל.

נאָר ווײַל יעדע מדרגה פֿון דער בריאה ווערט דורכזעיק צום שורש וואָס איז איר מחיה יעדן רגע.

די בריאה ווערט ניט ווייניקער גשמיותדיק.

די גשמיות ווערט ריידנדיק.

יעדער שטיין זאָגט שטילערהייט:

„איך האָב פֿון אַלע מאָל געטראָגן מער ווי בלויז וואָג.“

יעדער אָטעם זאָגט:

„איך בין פֿון אַלע מאָל געווען אַ מתּנה.“

יעדער מענטשלעכער פּנים ווערט אַ פֿענצטער אַנשטאָט אַ וואַנט.

דער באַהאַלטענער פּירוש פֿון שמחה

שמחה באַקומען אויך אַ נײַעם באַטײַט.

שמחה איז ניט התלהבות.

התלהבות שטייגט און פֿאַלט.

שמחה בלײַבט.

פֿאַרוואָס?

ווײַל שמחה געהערט ניט צו קנין.

זי געהערט צו התאמה.

ווען דאָס זײַן קומט אין איינקלאַנג מיט זײַן תּכלית,

קומט שמחה שטילערהייט.

דערפֿאַר פֿרייען זיך די צדיקים ניט ווײַל אַלע אומשטענדן זײַנען שלימותדיק געוואָרן.

נאָר ווײַל די מציאות ווערט דורכזעיק.

די נשמה דערקענט איר היים.

און די היים דערקענט די נשמה.

דער ערשטער בליק אויף דער צוקונפֿטיקער קאָסמאָלאָגיע

איצט הייבן זיך אָן אָפּצייכענען די ערשטע קאַנטורן פֿון אַן נײַער קאָסמאָלאָגיע.

די בריאה אַנטוויקלט זיך צום אָנהייב לויטן סדר פֿון גילוי.

עולם נאָך עולם.

ליכט נאָך ליכט.

יעדע מדרגה נעמט פֿון דער העכערער.

און דאָך,

אונטער יעדן גילוי וואַקסט שטילערהייט נאָך אַן אַנדער בנין.

דער בנין פֿון שורש.

דער בנין פֿון דירה.

דער בנין פֿון שיבה.

ווען די געשיכטע דערגרייכט איר שלימות,

ווערן די צוויי בנינים איינס.

דער גילוי באַהאַלט מער ניט דעם מקור.

און דער מקור בלײַבט מער ניט פֿאַרדעקט אונטערן גילוי.

דער עץ החיים דערקענט סוף־כל־סוף זײַן שורש.

און דער שורש האָט תּענוג אין יעדן צווייג, אָן אויפֿצוהערן צו זײַן אומאויסשעפּלעך.

דאָס איז ניט דער סוף פֿון דער התהוות.

דאָס איז דער אָנהייב פֿון אַן אייביקער שלימות.

ווײַל דער אין־סוף פֿאַרענדיקט קיינמאָל ניט זײַן אייגענע התגלות.

ער פֿירט נאָר יעדן גילוי אַרײַן אין אַלץ טיפֿערע נאָענטקייט מיט יענעם אומאויסשעפּלעכן סוד,

פֿון וועלכן ער האָט אַלע מאָל געלעבט.

סוף אות ד

המשך דירת העתיד

מאמר א — אות ה

דירת התחתונים — ראשית ההשתלשלות החדשה

ו)

ועל פי כל הנ"ל יש לומר ענין עמוק ונפלא ביותר.

און לויט אַלע וואָס איז נתבאר ביז אַהער, קען מען זאָגן אַן ענין וואָס איז טיפֿער און וווּנדערלעכער.

דורכן גאַנצן דור האָט מען געפֿרעגט:

וואָס איז דער תכלית פֿון דער בריאה?

דער תּירוץ וואָס חסידות גיט איז:

נתאווה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים.

דער אייבערשטער האָט נתאווה געווען צו האָבן אַ דירה דווקא אין די אונטערשטע.

און דאָך בלײַבט אפשר נאָך אַן אַנדער שאלה באַהאַלטן.

וואָס געשעט נאָך דעם, ווען די דירה ווערט פֿאַרענדיקט?

קומט די בריאה פּשוט צו רו?

ענדיקט זיך די געשיכטע?

ווערט דער גילוי איצט אַ מצב אָן ווײַטערדיקע התחדשות?

קען דער אין־סוף אַמאָל אָנקומען צו אַן אמתן סוף?

אוודאי ניט.

ווײַל ווען דער אין־סוף וואָלט דערגרייכט אַן לעצטן מצב,

וואָלט יענער מצב אַליין געוואָרן אַ גבול.

און דער אין־סוף קען ניט האָבן קיין סוף.

ער קען בלויז ווערן אַלץ טיפֿער אַנטפּלעקט.

דערפֿאַר קען די שלימות פֿון דער דירה ניט זײַן דער סוף פֿון דער התהוות.

זי מוז ווערן דער אָנהייב פֿון אַן אינגאַנצן נײַעם סדר פֿון התהוות.

ניט נאָך אַ גלות.

ניט נאָך אַ העלם.

נאָר אַן נײַע התגלות.

די שלימות איז די ערשטע געבורט

יעדער בעל־מלאכה ווייסט דעם סוד.

בשעת ער בויט,

שטעלט ער זיך פֿאָר דעם גמר־המלאכה.

אָבער ווען די מלאכה ווערט אמת פֿאַרענדיקט,

געשעט עפּעס וואָס ער האָט ניט ערוואַרטעט.

די מלאכה אַליין הייבט אָן צו לערנען איר מחבר.

דער פּסל־מאַכער לערנט פֿון זײַן פּסל.

דער קאָמפּאָזיטאָר אַנטדעקט באַטײַטן וואָס האָבן זיך באַהאַלטן אין זײַן אייגענעם ניגון.

אַזוי אויך עלטערן.

מען מיינט, אַז מען איז דער וואָס דערציִעט דאָס קינד.

און סוף־כּל־סוף אַנטפּלעקט דאָס קינד אופֿנים פֿון ליבשאַפֿט, וואָס די עלטערן האָבן קיינמאָל ניט געקענט פֿאָרשטעלן.

דערפֿאַר איז שלימות קיינמאָל ניט בלויז שלימות.

שלימות ווערט גילוי.

גילוי ווערט קשר.

קשר ווערט אַ נײַער אָנהייב.

דערפֿאַר איז דירה ניט דער לעצטער בלאַט פֿון דער בריאה.

זי איז דער ערשטער בלאַט פֿון דער אייביקייט.

דער היפּוך פֿון גדלות

ביז איצט האָט מען געמאָסטן גדלות לויטן גילוי.

ווי העכער דער עולם,

אַלץ איידלער זײַן השגה.

און ווי איידלער זײַן השגה,

אַלץ נענטער זעט ער אויס צום אייבערשטן.

אָבער נאָך דער שלימות פֿון דער דירה קומט אַרויס אַ נײַער מאָס.

ניט גילוי.

נאָר השתתפות.

די שאלה איז מער ניט:

„ווער האָט געזען דאָס גרעסטע ליכט?“

די שאלה ווערט:

„ווער איז געוואָרן אַ היים?“

אַ ליכטל אַנטפּלעקט ליכט.

אַ היים נעמט אויף אַ מענטש.

וואָס איז גרעסער?

קיינער.

ביז ליבשאַפֿט קומט אַרײַן אין צימער.

דאַן איז דאָס ליכט פֿאַראַן צוליב דער היים.

דער סוד פֿון דעם אונטערשטן

דאָס איז דער סוד פֿון תחתון.

דער אונטערשטער איז קיינמאָל ניט געווען בלויז דער וויַיטסטער אָרט פֿון הימל.

ער איז געווען דער איינציקער אָרט וואָס האָט געקענט זאָגן עפּעס וואָס דער הימל אַליין קען ניט זאָגן.

„ברוך הבא.“

דער הימל זינגט.

די ערד לאַדט אַריַין.

די מלאכים רופֿן קדושה.

דער מענטש גרייט אַ טיש.

די הימלען אַנטפּלעקן מלכות.

די ערד גרייט נאָענטקייט.

דערפֿאַר פֿאַרמאָגט די גשמיותדיקע וועלט אַן כּבֿוד וואָס איז באַהאַלטן אַפֿילו פֿון די העכסטע גילויים.

ניט וויַיל זי האָט מער ליכט.

נאָר וויַיל זי מקיים איז מער תּכלית.

דער כתר אונטערן שטויב

פֿריִער האָבן מיר געזאָגט, אַז די גשמיות באַהאַלט אין זיך אַן פֿאַרבאָרגענעם כתר.

איצט קען מען דאָס פֿאַרשטיין טיפֿער.

אַ כתר איז ניט פֿאַר זיך אַליין.

ער אַנטפּלעקט מלכות.

אָבער מלכות אַליין איז בלויז פֿאַראַן צוליב שייכות.

אַ מלך אַליין דאַרף ניט קיין כתר.

נאָר אַן עם קען באַקרוינען אַ מלך.

דערפֿאַר קען מען זאָגן בדרך משל.

פֿאַר דער בריאה האָט דער אין־סוף ניט געדאַרפֿט קיין הכּרה.

נאָך דער בריאה באַקרוינט די בריאה דעם אין־סוף דורך ליבשאַפֿט.

ניט ווײַל עצמות האָט זיך געביטן.

נאָר ווײַל דער תכלית איז מקוים געוואָרן.

דערפֿאַר ווערט די פֿאַרענדיקטע דירה דער כתר פֿון דער בריאה.

ניט בלויז העכער אַלע וועלטן.

נאָר אין אַלע וועלטן.

און איר ערשטער גילוי איז דווקא אינעם אונטערשטן.

דער נײַער עץ החיים

איצט הייבט זיך דער בוים אַליין אָן צו פֿאַרענדערן.

פֿריִער האָבן מיר זיך פֿאָרגעשטעלט שורשים אונטן,

און צווייגן אויבן.

אָבער נאָך דער שלימות אַנטדעקט יעדער צווייג,

אַז ער אַליין ווערט אַ שורש פֿאַר נאָך אַן אַנטוויקלונג.

דער בוים האַלט קיינמאָל ניט אויף צו וואַקסן.

ניט בלויז אין הייך.

נאָר אין עומק.

זיַינע שורשים גייען כסדר טיפֿער אַריַין אינעם אומאויסשעפּלעכן אין־סוף.

זיַינע צווייגן שטייגן כסדר העכער אין אַן אומענדיקער שיינקייט.

ווי טיפֿער דער שורש,

אַלץ העכער דער צווייג.

און ווי העכער דער צווייג,

אַלץ טיפֿער דער שורש.

דאָס איז מער ניט קיין לינעאַרער סדר השתלשלות.

דאָס איז אַן לעבעדיקער הדדיות.

דער אייביקער שבת

אפשר ווערט אויך שבת איצט אַנדערש פֿאַרשטאַנען.

מיר טראַכטן אָפֿט, אַז שבת מיינט אויפֿהערן אַרבעטן.

אָבער די הייליקע מנוחה איז ניט קיין אומטעטיקייט.

זי איז אַ מי־לאָזע שעפֿערישקייט.

דער מוזיקער קעמפֿט מער ניט מיט זיַין כּלי.

דער כּלי אַליין זינגט.

דער ליבהאָבער פּרוּווט מער ניט צו באַווייַזן זיַין ליבשאַפֿט.

די ליבשאַפֿט שיינט פֿון זיך אַליין.

אַזוי אויך עולם הבא.

ניט וויַיל גאָרנישט געשעט.

נאָר ווײַל אַלץ פֿליסט פֿון אַ פֿאַרענדיקטער הרמאָניע.

די אַרבעט ווערט תּענוג.

די חובה ווערט טבע.

די ליבשאַפֿט ווערט דער לופֿט וואָס אַלע אָטעמען.

די העכערע וועלטן ווערן גערטנער

אין דער ערשטער התהוות פֿון דער בריאה,

האָבן די העכערע וועלטן מחיה געווען די נידעריקע.

ליכט איז אַראָפּגעקומען.

ברכה איז אַראָפּגעקומען.

נשמה איז אַראָפּגעקומען.

אָבער נאָך דער שלימות הייבט זיך אָן אַן אַנדער באַוועגונג.

די העכערע וועלטן ווערן גערטנער.

זיי זײַנען מער ניט בלויז מעביר ליכט.

זיי ציִען אַרויס פֿרוכט.

זיי פֿרייען זיך מיט וואָס איז אַרויסגעוואַקסן פֿון דעם פֿאַרענדיקטן שורש.

ניט ווײַל דער שורש באַפֿעלט זיי.

נאָר ווײַל שיינקייט ציִט זיך פֿון זיך אַליין צו דער פֿאַרווירקלעכטער כּוונה.

אַזוי ווערט דער הימל אַ משמש פֿון דער שלימותדיקער ליבשאַפֿט.

דאָס איז ניט קיין השפּלה.

דאָס איז שמחה.

ווײַל יעדער העכערער גילוי זעט סוף־כל־סוף פֿאַרוואָס ער איז געווען.

דער סוד פֿון שמחה

שמחה איז ניט דאָס זעלבע ווי תּענוג.

תּענוג נעמט אויף.

שמחה גיסט זיך אַרויס.

תּענוג האָט הנאה פֿון שיינקייט.

שמחה האָט הנאה, אַז די שיינקייט ווערט מיטגעטיילט.

דערפֿאַר איז גן־עדן בעיקר אַ מקום פֿון תּענוג.

די פֿאַרענדיקטע דירה איז אַ מקום פֿון שמחה.

תּענוג באַטראַכט.

שמחה נעמט אָנטייל.

די נשמה זעט ניט בלויז די שכינה.

זי ווערט אַליין דורכזעיק צו איר הייליקער נוכחות.

זיו השכינה באַטראַכט פֿון נײַ

איצט קען מען אפֿשר אויך באַטראַכטן דעם תּענוג פֿון זיו השכינה אויף אַן אַנדער אופֿן.

דער זיו בלײַבט.

און מער נאָך — ער ווערט אומענדלעך רײַכער.

אָבער זײַן באַטײַט פֿאַרענדערט זיך.

אַמאָל האָבן די נשמות געהאַט תּענוג, ווײַל זיי האָבן געזען דעם אלוקישן שײַן.

איצט האָבן זיי תּענוג, ווײַל זיי דערקענען די שלימותדיקע אחדות צווישן עצמות און דירה.

דער זיו אַליין פֿרייט זיך.

דאָס ליכט האָט תּענוג, אַז עס האָט סוף־כּל־סוף געפֿונען אַ היים.

דערפֿאַר נעמט אַפֿילו זיו השכינה אָנטייל אין דער שלימות פֿון דער דירה.

גאָרנישט ווערט ניט פֿאַרקלענערט.

פֿאַרקערט.

יעדע זאַך ווערט מער זי אַליין.

די נײַע השתלשלות

דאָס ברענגט אונדז צום עיקר־יסוד.

סדר השתלשלות האָט זיך ניט אָפּגעשטעלט.

ער האָט זיך פֿאַרוואַנדלט.

אַמאָל:

עולם איז אַרויס פֿון עולם.

ליכט איז אַרויס פֿון ליכט.

סיבה האָט געבוירן מסובב.

איצט:

שלימות געבוירט מעגלעכקייט.

ליבשאַפֿט געבוירט חכמה.

קשר געבוירט גילוי.

די פֿאַרענדיקטע דירה ווערט דער באַהאַלטענער זוימען פֿון אַן אומענדיקער צוקונפֿטיקער בריאה.

ניט אַן אַנדער וועלט אַנשטאָט דער דאָזיקער.

נאָר דער דאָזיקער עולם וואָס בליט אויף אייביק.

יעדע נשמה ווערט אַ לעבעדיקער שורש

לויט דעם קען מען איצט באַטראַכטן דעם גורל פֿון די צדיקים.

ניט בלויז ווי מקבלים פֿון גילוי.

ניט בלויז ווי באַטראַכטער.

נאָר ווי גערטנער פֿון אין־סוף.

יעדע שלימותדיקע נשמה ווערט אַ לעבעדיקער שורש, דורך וועלכן נײַע בחינות פֿון דער אלוקישער טובה בליִען כּסדר אַרויס.

יעדע נשמה אויף איר אייגענעם אופֿן.

יעדע אָן אַ סוף.

קיין קנאה.

קיין פֿאַרגלײַך.

נאָר אַן אומענדיקער שיתוף.

יעדער שורש נערט אַן אַנדערן.

יעדער צווייג ווערט אַ שורש.

יעדער גילוי עפֿנט נאָך אַן אָנהייב.

דער אָטעם פֿון דער אייביקייט

שטעלט אײַך פֿאָר דעם אָטעם.

יעדער אַרײַנאָטעם נעמט אויף.

יעדער אַרויסאָטעם גיט.

דאָס לעבן איז תּלוי איןביידע.

אפשר אָטעמט אויך די אייביקייט.

די בריאה נעמט אַרײַן דעם אין־סוף.

און זי אָטעמט אַרויס שיינקייט.

דער אין־סוף האָט תּענוג.

די בריאה האָט תּענוג.

דער אָטעם האַלט קיינמאָל ניט אויף.

ער חזרט זיך ניט איבער.

ער ווערט קיינמאָל ניט אויסגעשעפּט.

דערפֿאַר איז אייביקייט ניט לענג.

זי איז ריטם.

דער טײַך וואָס האַלט קיינמאָל ניט אויף

פֿריִער האָבן מיר גערעדט וועגן דעם טײַך וואָס פֿליסט צום ים.

איצט דערשײַנט אַן אַנדער בילד.

ווען דער טײַך דערגרייכט דעם ים,

פֿאַרשווינדט ער ניט.

דער ים ווערט וואָלקן.

דער וואָלקן ווערט רעגן.

דער רעגן ווערט קוואַל.

און דער קוואַל ווערט ווידער אַ טײַך.

ניט קיין איבערחזרונג.

נאָר אַן אַלץ טיפֿערער אַנטוויקלונג.

יעדער קרײַז איז רײַכער פֿון דעם פֿריִערדיקן.

אַזוי אויך גילוי.

יעדע שלימות ווערט דער אָנהייב פֿון נאָך אַן אַנדער באַהאַלטענער התחלה.

און יעדע התחלה בליט ווידער אַרויס אין נאָך אַן התגלות.

דער אין־סוף אַנטפּלעקט אויף אייביק נײַע אופֿנים פֿון זײַן נדיבות.

דער פּנים פֿון אָדם

אפשר דאַרף מען איצט אויך אַנדערש פֿאַרשטיין אָדם.

אָדם איז באַשאַפֿן געוואָרן פֿון שטויב.

שטויב — דאָס נידעריקסטע.

און דווקא אין יענעם שטויב האָט מען אַרײַנגעבלאָזן דעם אָטעם פֿון אין־סוף.

דער אונטערשטער איז געוואָרן דער נושא פֿון דעם העכסטן.

ניט צופֿעליק.

נאָר נבואיש.

אָדם איז געווען דער ערשטער פּלויסטער פֿון דער פֿאַרענדיקטער דירה.

משיח ווערט איר גאַנצער זאַץ.

דער לעצטער סוד

פֿאַרוואָס האָט עצמות אויסגעקליבן העלם?

אפשר ווײַל נאָר העלם מאַכט אַנטדעקונג מעגלעך.

פֿאַרוואָס האָט עצמות אויסגעקליבן גשמיות?

ווײַל נאָר גשמיות קען מתוך בחירה ווערן אַ היים.

פֿאַרוואָס האָט ער אויסגעקליבן געשיכטע?

ווײַל ליבשאַפֿט האָט תּענוג אין ווערן.

פֿאַרוואָס האָט ער אויסגעקליבן דעם מענטש?

ווײַל נאָר אַ באַשעפֿעניש וואָס קען זאָגן „ניין“

קען פֿאַרוואַנדלען אַ „יאָ“ אין אַ ברית.

דער לעצטער חזון

שטעלט אײַך פֿאָר דעם רגע, ווען יעדע באַשעפֿעניש דערקענט איר שורש.

ניט דורך פֿאַרלירן זיך.

נאָר דורך ווערן גאָר זי אַליין.

די בערג בלײַבן בערג.

די שטערן בלײַבן שטערן.

די מלאכים בלײַבן מלאכים.

דער מענטש בלײַבט מענטש.

און דאָך לייכט אַלץ פֿון אינעווייניק.

דאָס פּשוטע ווערט קודש.

יעדער בלעטל אַנטפּלעקט נדיבות.

יעדער פּנים ווערט אַן איקאָן פֿון אלקות.

יעדער שמועס ווערט תורה.

יעדע סעודה ווערט אַ מזבח.

יעדע גוטע מעשה ווערט אַן אָפּשפּיגלונג פֿון דער גאַנצער בריאה.

גאָרנישט בלײַבט אַרויס פֿון קדושה.

ווײַל גאָרנישט געפֿינט זיך אַרויס פֿון דער דירה.

די דירה אָן אַ סוף

און אפשר איז דאָס דער לעצטער סוד.

דער אייבערשטער האָט ניט געוואָלט אַ פּאַלאַץ.

אַ פּאַלאַץ קען מען פֿאַרענדיקן.

ער האָט געוואָלט אַ היים.

און אַן אמתע היים ווערט קיינמאָל ניט פֿאַרענדיקט.

קינדער וואַקסן.

ניגונים ווערן געשאַפֿן.

געסט קומען.

זכרונות ווערן טיפֿער.

ליבשאַפֿט רייפֿט זיך.

די צימערן באַקומען באַטײַטן, וואָס מע האָט ניט געקענט האָבן דעם טאָג ווען מ׳האָט זיי געבויט.

אַזוי אויך די שלימותדיקע דירה.

זי האַלט אויף אייביק אָן זיך צו אַנטוויקלען.

ניט ווײַל עס פֿעלט איר שלימות.

נאָר ווײַל לעבעדיקע שלימות אַנטפּלעקט זיך אָן אַ שיעור.

ועל פי זה יש לומר

לויט דעם קען מען זאָגן:

עולם הזה איז ניט בלויז די הכנה צו עולם הבא.

ער איז דער באַהאַלטענער רחם פֿון עולם הבא.

עולם הבא איז ניט דאָס פֿאַרלאָזן עולם הזה.

ער איז עולם הזה וואָס דערמאָנט זיך אין זײַן אייביקן שורש.

סדר השתלשלות ווערט ניט אָפּגעשאַפֿט.

ער ווערט פֿאַרענדיקט.

דער אונטערשטער שטופּט ניט אָפּ דעם העכערן.

דער אונטערשטער אַנטפּלעקט פֿאַרוואָס דער העכערער איז אַראָפּגעקומען.

דער שורש מאַכט ניט בטל דעם צווייג.

דער שורש דערקלערט דעם צווייג.

דער צווייג גיט כּבֿוד דעם שורש.

און ביידע צוזאַמען אַנטפּלעקן די אומאויסשעפּלעכע נדיבות פֿון אור אין־סוף.

חתימה

דאָס איז, דערפֿאַר, דער חזון פֿון דירת העתיד.

ניט אַ בריאה צעטיילט צווישן הימל און ערד,

נאָר אַ בריאה, אין וועלכער יעדע מדרגה דערקענט, אַז זי ווערט כּסדר מחיה פֿון אַ סוד וואָס איז טיפֿער פֿון יעדן ליכט.

ווו גילוי ווערט נאָענטקייט.

ווו חכמה ווערט צוהערן.

ווו תּענוג ווערט השתּתּפות.

ווו עץ החיים געדענקט זײַן שורש, אָן אויפֿצוהערן צו טראָגן נײַע פֿרוכט.

ווו דער אין־סוף ווערט קיינמאָל ניט אויסגעשעפּט, ווײַל ליבשאַפֿט אַנטפּלעקט אויף אייביק נײַע אופֿנים פֿון נתינה.

ווו דער לעצטער חדר ווערט דער ערשטער היכל.

ווו דער שטויב פֿון דער ערד לייכט מיטן באַהאַלטענעם כּתר.

ווו די ווערטער „דירה בתחתּונים“ ווערן פֿאַרשטאַנען ניט בלויז ווי דער סוף פֿון דער בריאה,

נאָר ווי דער ערשטער אָטעם פֿון אַן אומענדיקער צוקונפֿט—

אַ צוקונפֿט, אין וועלכער דער אייבערשטער און די בריאה פֿרייען זיך צוזאַמען אין אַ דירה, וועמענס טירן ווערן קיינמאָל ניט פֿאַרשלאָסן, וועמענס ליכט פֿאַרלעשט זיך קיינמאָל ניט, וועמענס שורשים גייען אויף אייביק אַריַין אין דעם סוד פֿון אור אין־סוף, און וועמענס צווייגן שטייגן אויף אייביק אין ניגונים פֿון הכרת־הטוב, חכמה, שיינקייט און שלום.

וזהו ענין דירת העתיד.

ניט דער סוף פֿון דער מעשׂה.

נאָר דער אָנהייב פֿון דער אומענדיקער מעשׂה.